

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Holdning og visioner

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1996

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Kommentar: 1996

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er beskyttet af loven om ophavsret

[Holdning og visioner](#) 4
[Holdning og visioner](#) 5
[Holdning og visioner](#) 6
[Holdning og visioner](#) 7
[Holdning og visioner](#) 8
[Holdning og visioner](#) 9
[Holdning og visioner](#) 10
[Holdning og visioner](#) 11
[Holdning og visioner](#) 12
[Holdning og visioner](#) 13
[Holdning og visioner](#) 14
[Holdning og visioner](#) 15
[Holdning og visioner](#) 16
[Holdning og visioner](#) 17
[Holdning og visioner](#) 18
[Holdning og visioner](#) 19
[Holdning og visioner](#) 20
[Holdning og visioner](#) 21
[Holdning og visioner](#) 22
[Holdning og visioner](#) 23
[Holdning og visioner](#) 24
[Holdning og visioner](#) 25
[Holdning og visioner](#) 26
[Holdning og visioner](#) 27
[Holdning og visioner](#) 28
[Holdning og visioner](#) 29
[Holdning og visioner](#) 30
[Holdning og visioner](#) 31
[Holdning og visioner](#) 32
[Holdning og visioner](#) 33
[Holdning og visioner](#) 34
[Holdning og visioner](#) 35
[Holdning og visioner](#) 36
[Holdning og visioner](#) 37
[Holdning og visioner](#) 38
[Holdning og visioner](#) 39

Holdning og visioner	40
Holdning og visioner	41
Holdning og visioner	42
Holdning og visioner	43
Holdning og visioner	44
Holdning og visioner	45
Holdning og visioner	46
Holdning og visioner	47
Holdning og visioner	48
Holdning og visioner	49
Holdning og visioner	50
Holdning og visioner	51
Holdning og visioner	52
Holdning og visioner	53
Holdning og visioner	54
Holdning og visioner	55
Holdning og visioner	56
Holdning og visioner	57
Holdning og visioner	58
Holdning og visioner	59
Holdning og visioner	60
Holdning og visioner	61
Holdning og visioner	62

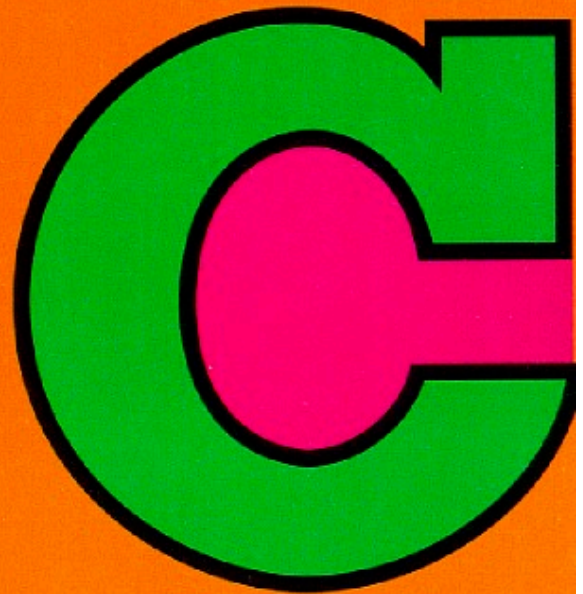
Holdning

og

visioner

Debat-oplæg

**Det
konservative
folkeparti**

Forord

Det idépolitiske projekt "Holdning og visioner" blev igangsat på formandsmødet den 29. april 1995.

Herefter blev fire arbejdsgrupper nedsat inden for emnerne:

- Verden omkring os
- Borgeren og staten
- Fremtidens velfærdssamfund og
- Fremtidens parti.

De fire arbejdsgrupper har nu afsluttet arbejdet.

Nærværende debatoplæg er det skriftlige resultat af arbejdsgruppernes arbejde.

Arbejdsgruppernes opgave har været at formulere en række konkrete spørgsmål om samfundsudviklingen med henblik på, at alle interesserede i Det konservative folkeparti kan være med til at give svar på spørgsmålene og formulere partiets politik.

Målet er ikke at udarbejde et nyt partiprogram, men at se ud over dagen og vejen og formulere Det konservative folkepartis svar på de store udfordringer, vi står over for lokalt, nationalt og internationalt. At formulere de konservative holdninger og visioner, at give svar på de udfordringer, samfundet står over for de næste 10, 20 eller 30 år.

Fra oktober 1995 til april 1996 får alle partiets medlemmer mulighed for at komme med bidrag til arbejdsgrupperne. Seneste frist for tilbagemelding til arbejdsgrupperne er maj 1996.

Herefter vil der blive færdig-redigeret fire pjecer om Det konservative folkepartis holdninger og visioner på de fire områder.

God fornøjelse!

Hovedemner

Verden omkring os	side 5
Borgeren og staten	side 18
Fremtidens velfærdssamfund	side 31
Fremtidens parti	side 50

Verden omkring os

Indholdsfortegnelse

Indledning	7
1. Befolkningstilvæksten - en ægte trussel mod vor velstand	8
2. Befolkningsvandring og flygtningepolitik	9
3. Mindretal/etniske rettigheder	10
4. Sikkerhedspolitik	10
5. Miljøet i centrum	11
6. De politiske og økonomiske enheder	12
7. Udviklingen i informationssamfundet	14
8. Menneskerettigheder	15
9. FN's fremtid	15
10. Verdenshandelsaspektet - WTO	16

Verden omkring os

Indledning

1990'erne har frembragt et nyt verdensbillede. Den kolde krig blev bragt til ophør sidst i 1980'erne. Muligheden for en ny æra er til stede. Der er et internationalt ønske om indsats på miljøområdet. De tidligere kommunistiske lande eksperimenterer med demokrati og markedsøkonomi. Trangen til kortsigtede militære eventyr er for de fleste landes vedkommende afløst af trangen til økonomisk samarbejde med andre lande. I Asien har den økonomiske udvikling ændret sig så meget, at mange indbyggere har opnået en levestandard på niveau med borgernes i USA og Europa. Der er en stærk tendens til frihandel. Menneskerettigheder spiller en større rolle end tidligere. Den nye verdensorden efter Murens fald og de totalitære regimers sammenbrud har først og fremmest medvirket til, at verden omkring os er blevet mindre, mere åben, men i visse situationer også mere usikker.

Med baggrund i den økonomiske, teknologiske og befolkningsmæssige udvikling er selv det sværest fremkommelige eller geografisk mest afsides sted blevet nærværende. Denne globaliseringstendens, hvor verden er blevet mindre, har bidraget og vil stadig bidrage til større åbenhed, integration og samarbejde.

Verdensudviklingen er således præget af en række meget positive træk. Men der er også faresignaler - og det er et faktum, at vi står over for ganske store udfordringer i fremtiden.

Forestil Dem verden om 20 eller 30 år.

Hvordan verdenssamfundet vil se ud til den tid, kan vi kun spå om. Men vi bør selvfølgelig nøje overveje de realistiske muligheder, som kan skimtes i horisonten - hvad enten de er ubehagelige eller positive.

Befolkningstallet kan være fordoblet. De problemer, vi i 1995 kender i relation til flygtningestrømme, fattigdom, undertrykkelse, sult og borgerkrige, kan være småproblemer i forhold til de udfordringer, der kan møde os om 20 eller 30 år.

Globaliseringstendensen indebærer en klar risiko for fornyet nationalisme, protektionisme samt religiøs og kulturel isolation.

Hvordan skal den konservative politik så se ud i fremtiden, når det gælder verdensudvikling?

Hvis konservatisme er at forandre for at bevare, skal det konservative verdensbillede så være præget af en klar politisk målsætning om at bevare, beskytte og udvikle den bestående verdensorden?

Skal målsætningen først og fremmest være at sikre, at vor egen nations kommende generationer får bedre økonomiske og velfærdsmæssige muligheder?

Eller skal ambitionsniveauet være mere rettet mod hele verdens fremtidige generationer?

1. Befolkningstilvæksten - en ægte trussel mod vor velstand

Et af de største enkeltstående problemer, verden står over for de kommende 20-30 år, er uden tvivl en skæv og kraftig befolkningstilvækst. Blot i det nuværende tiår vil jordens befolkning blive forøget med en milliard mennesker med de dertil knyttede ekstra fattigdomsproblemer.

Den grundlæggende årsag til den kraftige befolkningstilvækst er faldende dødelighed, kombineret med en høj fødselshyppighed i ulandene.

Mens man i den industrialiserede verden oplever en befolkningsstagnation - og i visse lande faldende befolkningstal - fortsætter befolkningstilvæksten både i de dårligst udviklede lande og i de lande, der langsomt er ved at blive nyindustrialiserede lande. Der er dog en klar tendens til, at øget velstand over en længere periode medvirker til at afdæmpe befolkningstilvæksten.

Til trods herfor vil den skæve befolkningstilvækst skabe problemer, uanset hvor man befinder sig på kloden.

En stigning i verdens samlede befolkning kan skabe nye fattigdomsproblemer. Samtidig vil der i områder, hvor landbrugsstrukturen er odelagt, blive problemer med at brødføde befolkningen - ligesom fiskeriet vil blive belastet af stigende befolkningstal.

Den økonomiske vækst, der er nødvendig, for at verdens landes samlede efterspørgsel kan opfyldes, kræver store ofre i form af ressourceforbrug og forurening i de industrialiserede lande.

For ulandene vil befolkningstilvæksten først og fremmest skabe et latent og vedvarende behov for, at de basale krav til livet, såsom mad, acceptabelt drikkevand og en indsats for at opretholde folkesundheden, bliver det helt centrale. Der bliver ikke kræfter til at udvikle erhvervsliv, landbrug og serviceerhverv, fordi befolkningstilvæksten opsluger den økonomiske fremskridt. Dermed vil disse lande blive fanget i en evig fattigdomsfælde.

Det konservative folkeparti ønsker, at indsatsen mod sult og fattigdom fortsættes. Det skal ske på en kritisk måde, så hjælpen når de mennesker, som trænger mest. Krav om beskyttelse af menneskerettigheder skal præge hjælpen til ulandene. Respekt for grundlæggende menneske- og frihedsrettigheder og en holdbar økonomisk udvikling hænger nøje sammen. Princippet for hjælp til ulandene skal være "hjælp til selvhjælp".

Trods denne politik rejser der sig en række spørgsmål, når vi ser 20-30 år frem i tiden.

Hvordan hjælper vi bedst de fattigste lande? Hvordan fremmer vi markedsøkonomi og frihandel?

Hvordan sikrer vi, at befolkningstilvæksten bremses i de fattigste lande, så de får mulighed for at bruge deres økonomiske ressourcer til at forbedre deres befolkningers levestandard?

Skal vi skærpe de politiske og økonomiske krav, når hjælp ydes til ulandene - og skal lande, som ikke har levet op eller vil leve op til sådanne krav have lov til "at sejle deres egen sø"?

Er et uigenkaldeligt krav om, at prævention ikke kun lovliggøres, men også udbredes i ulandene, et udtryk for "kulturimperialisme"?

Er det acceptabelt, at under 10 pct. af verdens hjælp går til direkte foranstaltninger til hjælp for de meget fattige, dvs. sundhedpleje, rent vand, familieplanlægning og uddannelse af kvinder?

Vil fattigdommen nogensinde blive effektivt bekæmpet, hvis de rige landes interesse i verdens fattige lande er betinget af bilaterale og dermed egne økonomiske hensyn?

Skal vi løse "vort eget vestlige dilemma" med et stagnerende befolkningstal ved at tilskynde til et større fødselstal, eller skal vi acceptere en øget indvandring for at afhjælpe eventuel arbejdskraftmangel?

Det konservative folkeparti har i dag en klar politik med hensyn til løsning af verdens problemer med hensyn til fattigdom, befolkningstilvækst mv. Da verden imidlertid forandrer sig med stor hast, er der behov for en drøftelse af, om vi har øje for alle de udfordringer, der kan møde os de næste 20-30 år, og om vi i givet fald har de rette svar.

2. Befolkningsvandringer og flygtningepolitik

Borgerkrige, totalitære magtovertagelser, fattigdom, politisk og religiøs undertrykkelse samt mangel på arbejdskraft i dele af verden kan også fremover føre til massive befolkningsvandringer.

Tendensen til befolkningsvandringer/migration vil dog ikke være entydig. Den vil også være påvirket af de tendenser, der går i retning af stadig mindre etniske grupperinger og nye, små nationer, hvor mindretal i stigende grad kræver deres selvstændighed.

De store økonomiske forskelle, der i dag eksisterer imellem den fattige del af verden og den rige del af verden, kan medvirke til en massiv flygtningestrom mod "det forjættede land", når vi ser årtier frem i tiden. Nordafrika ligger blot et par timers sejlads fra det rige Europa. Fattigdomskloften kan føre til store befolkningsvandringer.

De internationale forpligtelser på flygtningeområdet er skruet sådan sammen, at de kun omfatter en del af de mennesker, der potentielt kan blive flygtninge.

Det konservative folkeparti er af den klare opfattelse, at styrkelsen af de fundamentale rettigheder og fremme af den økonomiske udvikling i andre verdensdele effektivt vil medvirke til at bremse de omfattende flygtningestrome og de medfølgende store menneskelige og materielle omkostninger. Det internationale samarbejde omkring flygtninge skal styrkes, og flygtninge skal hjælpes så tæt på deres hjemland som muligt. Alligevel rejser der sig en række spørgsmål, når vi ser 20-30 år frem i tiden.

Skal konventionsbegrebet, der dækker over, at man "flygter" grundet i religiøs, politisk eller kulturel forfølgelse, udvides, således at andre alvorlige brud på menneskerettigheder, børns rettigheder, krig eller fattigdom også indbefattes?

I hvor høj grad skal "flygtninge hjælpes i deres hjemland" frem for at forgyldte de få, der har haft økonomiske ressourcer til at komme til den vestlige verden?

Hvor hurtigt skal repatriering ske?

Er der tale om ansvarflygtigelse eller nationalt selvbedrag af dimensioner, hvis vi fortsat

tror, at vi kan afholde millioner af unge mennesker fra ulandene fra at søge mod rigere lande?

Har vi som konservative forståelse for, at unge mennesker - og ofte dem med de bedste ressourcer - står på spring for at forlade en trostesløs hjemegn uden arbejde, uden penge, og - vigtigst af alt - uden fremtid?

Hvorledes giver vi verdens fattige en fremtid, der fører til, at de kan se et godt liv i deres lokalområde for sig?

3. Mindretal/etniske rettigheder

Når grænser falder, kommunikationsmulighederne udvides, og verden kommer tættere på, bliver flere problemer synlige. Undertrykkelse af etniske mindretal økonomisk, kulturelt, politisk og socialt eksisterer overalt i verden.

Hvor problemet i nogle områder skyldes, at et etnisk mindretal selv ønsker at skabe et isoleret samfund/land, skyldes problemet andre steder, at den politiske bevidsthed vækkes, og der dermed skabes grobund for, at "en stemme udadtil" gør opmærksom på et mindretals problemer.

Borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien er tættest inde på livet af os.

Den nye verdensorden rejser derfor en række spørgsmål.

I hvor høj grad skal vi støtte etniske mindretals rettigheder?

Har enhver gruppe af mennesker, der samles om en fælles national identitet, ret til et geografisk afgrænset område, til opretholdelse af egen kultur og eget sprog?

Er det en konservativ livsopfattelse, at vi accepterer, at nationerne én efter én udvikler sig til multikulturelle samfund, hvor alle har ret til at fremme deres etniske kultur?

Hvis tendensen til etnisk atomisering i mindre og mindre grupper fortsætter, hvordan vil det så gå med de nationer, vi kender i dag, og med begrebet "nation" som helhed?

4. Sikkerhedspolitik

Intet er vigtigere end sikkerhedspolitikken. Et samfunds sikkerhed er jo grundlæggende et spørgsmål om liv eller død, såvel for nationen som for det enkelte menneske.

Udviklingen efter Murens fald har godt nok ført til en mere hel verden. Den har imidlertid ikke ført til, at verden er blevet fri for konflikter og krige. Tværtimod. Selv i Europa oplever vi en borgerkrig.

Nu eksisterer kun USA som en reel supermagt, og den traditionelle magtbalance og polarisering af synspunkter er forsvundet. Andre sikkerhedspolitiske problemer er blevet synlige, efter at den for altoverskyggende tanke om en tredje (atom-)verdenskrig er forsvundet.

De almindelige politiske trusler med militær, våben og kernevåben er nedtonet, idet de fleste

sikkerhedspolitisk betydende lande i dag i princippet er demokratiske, markedsorienterede lande.

Det, man kalder "den bløde" sikkerhedsproblematik, er blevet synligt. Truslen om AIDS, narkotika, flygtningestrømme, miljøkatastrofer og kriminalitet er i dag højt placeret på den internationale dagsorden.

NATO er i dag den væsentligste militære faktor, om end USA oftere har optrådt "som verdens politimand", når en enkelt nation har forbrudt sig mod de værdisæt og rettigheder, vi fælles kæmper for. Vestens bestræbelser går klart i retning af at bruge NATO som formidler til de tidligere kommunistiske lande. Partnerskab for fred er det første initiativ.

Men samtidig er sikkerheden blevet delelig, idet regionerne i stigende grad udvikler sig i hver sin retning. Dermed er den evigt tilbagevendende diskussion om den europæiske forpligtelse på ny dukket op.

Den Vesteuropæiske Union (WEU) ses af de fleste som NATO's europæiske søjle og dermed som den regionale sikkerhedspolitiske arm.

Det konservative folkeparti ønsker et velfungerende og stærkt dansk forsvar som et vigtigt bidrag til vor fælles frihed. NATO-medlemskabet er kernen i dansk sikkerhedspolitik. Det sikkerhedspolitiske samarbejde i Europa skal styrkes. Derfor skal Danmark hurtigst muligt være medlem af WEU. Trods denne politik rejser en række relevante spørgsmål sig, når vi ser 20-30 år frem i tiden.

Hvordan skal det danske forsvar udvikle sig i lyset af denne udvikling?

Hvor mange institutioner skal opretholdes for at sikre freden set i forhold til den gennemslagskraft, en samlet/felles institution vil have?

Vil videreudviklingen af WEU udfylde hele Europas sikkerhedstomrum - blandt andet i forhold til de østeuropæiske lande, og hvor mange lande skal være med på længere sigt?

Hvorledes skal vi forholde os til udviklingen i USA, hvor den indenlandske dagsorden vejer tungere end hensynet til den globale militærstrategi, som USA er alene om at have, og hvor den amerikanske befolkning under alle omstændigheder forlanger et større fysisk og økonomisk engagement fra de øvrige vestlige lande?

Hvorledes skal balancen imellem "baby-stormagterne" (Kina, Rusland, Japan og Europa) udvikles, og hvorledes kan FN's rolle indpasses i de sikkerhedspolitiske institutioner?

Hvorledes skal afvejningen i dansk sikkerhedspolitik være imellem medansvar og medindflydelse, og er der overhovedet grænser for, hvilke sikkerhedspolitiske fora Danmark skal gøre sig gældende i?

5. Miljøet i centrum

Miljøproblemer er for alvor kommet på dagordenen i de senere år. Såvel nationalt som globalt.

Miljøproblemerne er foruroligende - ozonlaget, syreregn, drivhuseffekt, ødelæggelse af regnskov er blot nogle af de miljøproblemer, vi kender i dag. På en række områder kan vi imid-

lertid se mere lyst på tingene. Men erkendelsen af, at alle lande må stå sammen om at løse disse problemer, bliver imidlertid også mere udbredt. Vestens engagement i at højne sikkerheden på kernekraftværker viser, at et voksende internationalt samarbejde om grænseoverskridende problemer faktisk medfører grænseoverskridende løsninger.

Øget økonomisk vækst og øget forbrug af ressourcer kan i dag ikke ses uafhængigt af miljøproblemerne. Forbedring af levestandarden for jordens befolkning vil føre til øget energiforbrug. Risikoen for nye miljøproblemer vil hele tiden være til stede.

De nyindustrialiserede lande vil langsomt, men sikkert forøge energiforbruget endnu hurtigere, end de rige lande har gjort de sidste 30 år.

Der er ingen tvivl om, at energiforbruget er skævt fordelt i dag. Det anskueliggøres ved, at Los Angeles' befolkning bruger mere energi end hele Indiens befolkning tilsammen. På længere sigt vil der imidlertid ske en forskydning. Det kan illustreres ved CO₂-forbruget, hvor den vestlige verden i dag bruger over halvdelen, men om 10 år vil stå for mindre end 25 pct. af det samlede CO₂-udslip.

Klimakonventionen, som forsøger at stabilisere udledningen af CO₂ inden år 2000 møder modstand af flere grunde. Der er videnskabelig uenighed om problemernes omfang. Omkostningerne ved ændringen af produktionsadfærd i alle lande skaber en fordelingsmæssig diskussion.

Et andet åbenlyst problem, man også må tage med i overvejelserne, er, at når vi er vidende om, at jorden i dag udpines, vandet forurenes, og skovene fældes for blot at brødføde verdens nuværende befolkning, hvordan vil tingene så ikke komme til at se ud, når et langt større befolkningstal skal brødfødes?

Hvis brugen af fossile brændstoffer i dag overopheder jorden og tærer på energilagrene, hvorledes skal vi så få energi til et stigende befolkningsantal og til lande, som ønsker at øge befolkningernes levestandard?

Skal Det konservative folkeparti først og fremmest kæmpe for, at problemerne skal løses på et højt internationalt niveau - startende med fælles EU-regler? Eller skal vi forsøge at løse verdens miljøproblemer ved at gå foran som et godt eksempel - med mulighed for at opnå et bedre nationalt miljø og teknologisk forspring - selvom det ingen målelig effekt har på verdens miljøproblemer?

Er det moralsk acceptabelt at nægte udviklingslandene en økonomisk levestandard som vores, fordi verden ikke vil kunne holde til det rent ressourcemæssigt?

Hvorledes skal den økonomiske byrde med hensyn til mere miljørigtig produktion fordeles?

I hvor høj grad skal vi arbejde for en kollektiv indsats, der stiller fremtidens befolkning bedre ved at regulere og begrænse forbruget i dag?

6. De politiske og økonomiske enheder

Danmarks forhold til verden er med hensyn til de politiske og økonomiske enheder opdelt i 5 lag:

1. Det globale lag - vores medlemskab af FN, WTO

2. Det atlantiske lag - medlemskabet af NATO
3. Det al-europæiske lag - CSCE/OSCE
4. Det vesteuropæiske lag - EU
5. Det nordiske lag - Nordisk Råd.

Det første lag bliver behandlet i afsnittene 9 og 10. De to næste lag i afsnit 4 omkring sikkerhedspolitikken.

Det danske medlemskab af EU er uden tvivl det mest vidtgående engagement, Danmark nogensinde har tilsluttet sig.

Ved Danmarks indtræden i 1973 var det markedspolitikken, der prægede debatten, og afsætningsforholdene for danskproducerede varer var salgsargumentet for dansk deltagelse i det europæiske projekt.

Imidlertid startede det europæiske samarbejde som et fredsprojekt, hvor intentionen fra starten var at udvikle omfanget af integrationen og antallet af medlemslande for at sikre fred i Europa.

Fra at være et decideret frihandelsprojekt har den politiske erkendelse nu udviklet sig til en unionstanke, hvor såvel de økonomiske som de politiske målsætninger i stigende grad skal koordineres.

Med de totalitære styrers fald i Østeuropa og de sikkerhedsmæssige konsekvenser, dette kan få, er den vigtigste opgave i fremtiden, hvordan EU udvides med de øst- og centraleuropæiske lande.

Udvidelsesprocessen har en stærk politisk opbakning overalt i Europa, men flere spørgsmål trænger sig på.

Hvorledes udvides EU, uden at beslutningsprocessen går fuldstændig i hårdknude med national vetoret og blokerende mindretal?

Skal vi optage øst- og centraleuropæiske lande samt Baltikum, uanset at det koster os i egen levestandard?

Hvordan skal Rusland indplaceres i forhold til EU og NATO?

Er det overhovedet muligt at udvide antallet af EU-lande, samtidig med at EU's kompetenceområde i højere grad trimmes til at løse de overnationale problemer?

Skal det europæiske samarbejde udelukkende løse de "åbenlyse" grænseoverskridende problemer, såsom fælles flygtningepolitik, miljøpolitik, "det indre marked", ØMU'en og et fælles politisamarbejde?

Eller skal EU i højere grad trække på "samme hammel" i spørgsmål om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik på bekostning af national autonomi og grundlovens paragraf om dansk suverænitet i dette spørgsmål?

Det lag af vores internationale samarbejde, der ligger nærmest på Danmark, er det nordiske samarbejde. Den nordiske identitet er ikke kun synlig i forhold til vores sprogs beslægtethed (med undtagelse af Finland), men også med hensyn til familie- og samfundsstrukturer. I takt med at de nordiske lande bliver medlem af EU, får Danmark en geografisk og til en vis grad

holdningsmæssig blok at samarbejde med.

På trods af at Danmark på alle væsentlige områder i andre fora arbejder internationalt (EU, NATO osv.), er der stadig en tendens til, at de nordiske lande optræder i samlet flok i mange sammenhænge, eksempelvis FN.

I hvor høj grad skal vi søge at opnå fælles nordiske holdninger i internationale fora?

Hvordan skal det nordiske samarbejde udvikle sig, og har det overhovedet mening i en verden, der globaliseres?

Har vi i den forbindelse en særlig forpligtelse til at forsvare og hjælpe de baltiske lande?

Skal det nordiske samarbejde udvikles til at være en mellemfolkelig udveksling af fælles synspunkter, overvejende omkring "ufarlige" emner som kultur og uddannelse, eller skal det nordiske samarbejde i højere grad samles om det eneste åbenbare fælles problem, nemlig sikkerhedspolitikken i Østersøregionen?

7. Udviklingen i informationssamfundet

Globaliseringstendensen har først og fremmest sit udspring i den medierevolution, verden har oplevet de sidste 30 år. De internationale medier er nu så allestedsnærværende, at de ikke bare underminerer nationale kulturer og traditionelle værdier. Nyhedsudsendelser sætter selvstændigt dagsordenen for globale begivenheder.

Den demokratiske proces, der tidligere ikke eksisterede i de lande, der var præget af diktaturer og undertrykkelse - eller hvor analfabetisme gjorde befolkningen informationsblind - er nu, takket være tv og radio, blevet virkelig.

Den informerede vælger og forbruger er ikke mere afhængig af at kunne læse eller skrive.

Den nye kommunikationsteknologi vil selvstændigt medvirke til at skabe en eksponentiel vækst i informationen globalt og dermed egenhændigt være medvirkende til at skabe en fælles holdning til og indsats over for de globale problemer.

Når verden er rykket direkte ind i befolkningens stuer, bliver de problemer, vi før mente lå "langt horte", pludselig meget nærværende.

Dette gælder f.eks. i form af øget social bevidsthed i "NORD" om den dybe økonomiske ulighed, der eksisterer imellem Nord og Syd.

Men omvendt betyder det også, at den tid er forbi, hvor Vesten kunne isolere sig bag en mur, hvor det høje forbrug og det veludviklede velfærdssystem var usynligt.

Udviklingen i kommunikationsteknologien vil give verdens dårligst stillede et billede af uligheden og muligheden for selv at undslippe et liv uden fremtid.

Informationssamfundet vil øge borgerens indblik i, hvorledes beslutninger vedtages og gennemføres, og give forbrugeren en uendelig række af muligheder.

Rigtigt anvendt kan informationsteknologien på én gang være en kilde til økonomisk udvikling, større beskæftigelse, øget livskvalitet og bedre miljø.

Skal der være nogen grænse for, hvad der skal være af information og kommunikation, der

er globalt og offentligt tilgængelig, og er der overhovedet mulighed for at begrænse retten til at "surfe" på nettet?

Vil informationsteknologien gøre os til "nomader", hvor arbejdspladsen ikke længere nødvendigvis er fast fysisk placering?

Vil det med den nye informationsteknologi og gensidige globale kulturpåvirkning være muligt at opretholde den nationale og kulturelle egenart?

8. Menneskerettigheder

Enhvert samfund har brug for, at der sættes visse grænser for menneskelig udfoldelse. Grænser, der sikrer, at medmennesker har samme mulighed for at udfolde sig. Men frihedens begrænsning skal kun indskrænkes der, hvor andres ret til samme frihed krænkes.

Basale menneskerettigheder regnes oftest for at være retten til at tænke, leve og tale frit, men er nu udvidet med retten til et værdigt liv fri for tortur, undertrykkelse eller diskrimination, uanset hvor man bor.

Menneskerettigheder er imidlertid ikke kun et spørgsmål om indhold, men også om implementering af disse.

Hvordan sikrer vi, at lande overholder basale menneskerettigheder?

Skal det være grundlag for at blive smidt ud af EU, hvis man krænker menneskerettighederne?

Hvis befolkningstallet skal begrænses f.eks. via abort, tvangssterilisering og gruppepres, er der så ikke tale om, at livets mest fundamentale rettighed fjernes, nemlig retten til at få børn?

Skal hensynet til det samlede globale perspektiv veje tungere end individets rettighed til selv at vælge?

Bør retten til undervisning være et fundamentalt krav for alle børn i verden?

Bør retten til familiesammenføring være en menneskerettighed, og hvorledes vil dette spørgsmål påvirke verdens migrationsproblemer?

9. FN's fremtid

FN har efter den kolde krigs ophør fået en ny rolle.

Hvor FN oprindeligt blev skabt med baggrund i et sikkerhedssynspunkt, er det nu også blevet det vigtigste instrument til efterlevelse af internationale normer.

FN's styrke har indtil videre bestået af såvel en politisk støtte til organisationen som en økonomisk og praktisk støtte i udførelse af arbejdet.

Udviklingen viser imidlertid, at mens FN med en vis succes har vist sig operationel og manøvreduktig med hensyn til at løse fattigdoms- og sociale problemer i ulande, er resul-

taterne udeblevet, når det gælder de oprindelige intentioner som en sikkerhedspolitisk magtfaktor.

FN's indsats i det tidligere Jugoslavien og Somalia viser, at problemerne til dels stammer fra koordinationsmæssige problemer i forhold til de andre sikkerhedspolitiske aktører, herunder ikke mindst NATO, USA og EU.

FN har jo utallige gange fordømt overgreb på civile rettigheder eller mindretal, men derfra og så til at invadere et medlemsland, der ikke overholder de fælles spilleregler, er der langt.

På trods af problemerne er der dog ingen tvivl om, at FN på det sikkerhedspolitiske område indtil videre har haft enorm betydning som en koordinerende og legitimerende faktor.

Grundlæggende er spørgsmålet, hvorvidt en organisation, der i høj grad bygger på humanitær hjælp, er i stand til at yde en tilstrækkelig indsats i forhold til de problemer, krige skaber?

Skal FN's beføjelser øges, således at krænkelse af vedtagne konventioner straks medfører diplomatiske og fysiske reaktioner fra FN?

Sikkerhedsrådets sammensætning er et relateret problem. Sikkerhedsrådets nuværende 5 permanente medlemmer, USA, Frankrig, England, Kina og Sovjet - nu Rusland - repræsenterer en svunden tid som sejrherre efter 2. Verdenskrigs afslutning.

Skal Sikkerhedsrådet fortsat repræsenteres ved gamle stormagter for at sikre en vis grad af stabilitet og kontinuitet på den sikkerhedspolitiske scene, eller er tidspunktet kommet for organisatoriske forandringer? Skal Tyskland og Japan med, og for eksempel Frankrig og England ud af Sikkerhedsrådet? Skal EU overtage medlemslandenes pladser? Skal hvert kontinent have en fast plads?

Hvis FN's mandat i krigssituationer fortsætter med at være en utilstrækkelig og utaknemmelig indsats, er vi så parate til at tage konsekvensen af dette?

Skal FN's organisation eksempelvis trimmes til udelukkende at beskæftige sig med befolkningstilvæksten, fattigdoms- og sygdomsbekæmpelse samt arbejde for bedre vilkår for børn og kvinder?

Skal verdensorganisationens rolle uddelegeres til flere uafhængige organisationer?

Eller skal Det konservative folkeparti støtte den multilaterale beredskabstyrke, de såkaldte Stand-by-forces, der er under opbygning, som det mest brugbare instrument i regionale og nationale konflikter?

10. Verdenshandelsaspektet - WTO

FN's økonomiske parallel igennem mange år - GATT - er blevet afløst af WTO. De globale frihandelsbestræbelser har haft en kolossal betydning for udvikling af udenrigshandelen, ikke mindst for ulandenes muligheder for at skaffe kostbar vestlig valuta.

Frihandelsbestræbelserne har tidligere været præget af en stor grad af træghed i beslutningsprocessen. Den for nylig afsluttede Uruguay-runde er et eksempel på diplomatisk tovtrækkeri, der trods alt i sidste ende gjorde verdenshandelen mere liberal.

Holdning og visioner

Internationaliseringen er tydelig, men tendensen til regionalisering og protektionisme har bidt sig stærkere fast end nogensinde. Den generelle afmatning i verdensøkonomien og USA's mere eller mindre frivillige ophør som Hegemon/verdens leder har afstedkommet et væld af regionale frihandelsområder, f.eks. EU (Vesteuropa), NAFTA (Nordamerika) og ASEAN (Sydestasien).

Imidlertid modvirker regionaliseringstendenserne ikke udelukkende bestræbelserne på frihandelsområdet, og der hersker da ingen tvivl om, at frihandel i høj grad kommer netop de stærke organiserede markeder til gode.

Det bekymrende i udviklingen er nærmere, at de dårligst stillede nationer - først og fremmest i Afrika og Asien - fortsat har problemer med at få adgang til de vestlige markeder og specielt med at få styr på deres gældsproblemer.

De internationale monetære institutioner - IMF (Valutafonden), Verdensbanken, EBRD (Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling) - gør alle, via bidrag fra nationalstaterne, en indsats for at aflaste gældsproblematikken, men gør man nok?

I hvor høj grad har verdenssamfundet medvirket til at holde de fattige lande i en økonomisk skruestik frem for at have afskrevet den gamle gæld?

Bør Danmark fortsat stå for det ultimative frihandelssynspunkt, hvor produktionsmidlerne skal styres derhen, hvor produktionen foregår billigst, eller er vi på EU-plan forpligtet til at beskytte dele af vores erhvervsliv for at opretholde arbejdspladser og vækst i vores del af verden?

I hvor høj grad er det konservativ politik at kæmpe for markeds kræfternes frie spil for enhver pris, frem for at inkludere civile rettigheder, børns vilkår, arbejdstager vilkår og miljøhensyn som afbødning på frihandlen?

Er der overhovedet nogle "hellige køer" at slagte, når vi taler frihandel, eller er der fortsat områder, hvor vi sætter politiske hensyn, f.eks. boykot, over det frihandelsmæssige?

Borgeren og staten

Indholdsfortegnelse

1.	Overordnede betragtninger	20
2.	Internationale erfaringer	20
3.	Borgernes rettigheder og pligter	21
4.	Retspolitik	22
5.	Fængsler og retssikkerhed	23
6.	Afgrensningen mellem offentlig og privat virksomhed	24
7.	Den elektroniske udvikling og personlig integritet	26
8.	Miljøet og borgeren	27
9.	Offentlig prioritering	28
10.	Skattepolitik	29

Borgeren og staten

1. Overordnede betragtninger

Forholdet mellem den enkelte borger og statsmagten er et grundlæggende spørgsmål for Det konservative folkeparti.

Grundlaget for konservatismen er ønsket om en stabil, afbalanceret samfundsudvikling med vægten lagt på en beskyttelse af borgernes politiske rettigheder, herunder den enkeltes frihed til selv at forme sin tilværelse - i respekt for medborgernes ret til at gøre det samme.

I modsætning til liberalismen har konservatismen aldrig bygget på et ønske om, at staten skulle blande sig så lidt som muligt i samfundets økonomiske udvikling.

Konservatismen har altid bygget og bygger på balancen mellem den personlige frihed og hensynet til andre. På balancen mellem den enkeltes frihed og statens almene rolle.

Udviklingen af det moderne velfærdssamfund de sidste 30 år har øget udfordringerne for konservatismen.

Skyggesiden af vort velfærdssamfund - formynderi, restriktioner, bureaukrati, en generel indskrænkning af den personlige frihed og en voldsom vækst i det offentlige del af økonomien - har forrykket balancen mellem borgerne og staten til ugunst for den enkelte borger.

De kommende års store udfordring for konservatismen bliver derfor at præge samfundsudviklingen, så der findes en bedre balance mellem den enkeltes personlige frihed og statens rolle som koordinator.

Nedenfor er stillet en række konkrete spørgsmål med henblik på afgrænsning af emnet "Borgeren og staten" og med henblik på at få tilføjet spørgsmål, som ikke er nævnt på listen. Det er ikke meningen, at spørgsmålene som sådan skal besvares et for et. De skal betragtes som inspiration til emnet.

2. Internationale erfaringer

Ser vi på de internationale erfaringer, når man taler om ansvarsområder mellem private og det offentlige, er erfaringerne beskedne.

2.1 Sverige har netop haft en skatteomlægning, der skulle sænke skattetrykket - med meget blandede erfaringer.

2.2 England har fra tiden med Margaret Thatcher positive erfaringer med privatiseringer, økonomisk og arbejdsmæssigt. Til gengæld har man på det sociale og det boligpolitiske område erfaringer af mere negativ art. Desuden findes en række positive erfaringer med privatisering af områder, vi i Danmark betragter som halvoftentlig virksomhed, telekommunikation, offentlig transport m.v. England har til gengæld, i højere grad end vi kender tilladt f.eks. politiovervågning af bycentre og sportsfaciliteter med video.

2.3 Frankrig har i det seneste tiår oplevet en afprivatisering af en række nøgleområder, forårsaget af det socialistiske styre, specielt inden for finanssektoren.

2.4 Mens USA traditionelt har tillagt borgerne et større ansvar, har man på andre områder en tradition for skrappe regulering. De kendte eksempler er erstatningsmuligheder ved retssager, hvor lovgivningen giver borgere mulighed for at rejse krav om endog meget store erstatningssummer. På det elektroniske område er der tendens til en mere restriktiv politik med krav om kontrol med f.eks. computernet og indholdet på disse. Krav, der dog ikke synes at kunne gennemføres, fordi det er teknisk og økonomisk umuligt. Endelig finder en stadig stigende elektronisk overvågning sted, f.eks. via kreditkort og elektronisk betaling på motorveje, hvilket giver det offentlige mulighed for at kortlægge borgernes bevægelser.

2.5 Europa har som helhed oplevet en stadig stigende indflydelse og indgreb fra det offentlige over for den enkelte borger. Dog naturligvis undtaget udviklingen i Østeuropa, hvor de statsstyrede samfundssystemer er brudt sammen og afløst af større personlig frihed og råderum.

Konkurrencen imellem stats- og privatorienterede samfundssystemer er stort set ophørt efter kommunismens sammenbrud. Den manglende konkurrence imellem systemerne kan muligvis gøre det vanskeligere på langt sigt for de "vestlige" lande at fastholde et rimeligt forhold imellem borger og stat, idet vi ikke længere vil have "skræmmebillederne" på udviklingen under kommunistisk styre.

Under økonomisk tilbagegang - som i 70'erne og 80'erne - har der traditionelt været en tendens til, at det offentlige udvider sit engagement, hvilket kan være en forklaring på den udvidelse af det offentlige ansvarsområde, vi har oplevet i de seneste år. Hvis dette er tilfældet, skal en økonomisk fremgangsperiode bruges til at trække staten ud af disse områder igen.

3. Borgerens rettigheder og pligter

En væsentlig opgave for konservative må være at sikre borgeren en større personlig frihed med det tilhørende personlige ansvar.

Derfor må vi tage stilling til, hvor vi ønsker grænserne sat imellem den enkeltes ansvar og samfundets overordnede ansvar. En veldefineret grænse vil gøre det lettere at fastholde og udbygge friheden for individet, idet det politiske problem ofte er, at denne grænse er udflydende. I forhold til samfundets forsørgerpligt over for økonomisk og socialt dårligt stillede, vil en skarpere grænse gøre det lettere at fastholde princippet om, at samfundets ydelser kun bør være til rådighed for dem, der har et reelt behov.

På mange områder blander det offentlige sig med lovgivning og regler, som gør, at der opstår en form for barnepigementalitet, hvor forbrugere begunstiges på mange forskellige måder. Sikkerheden er efterhånden meget omfattende, og via lovgivningen har man skabt en situation, hvor der på mange måder ikke stilles krav om, at folk selv skal tænke sig om. Individets ansvar over for sig selv bør prioriteres højere.

Forbrugerombudsmanden, forbrugerlovgivningen og som eksempel den seneste indførte lov om fortrydelsesret ved køb af fast ejendom skaber efter manges opfattelse en ubalance. Kan det være rigtigt, at samfundet via regler og lovgivning fratager den enkelte ansvaret for egne handlinger og skaber en illusion om, at det ikke længere er nødvendigt selv at tage ansvar? På den anden side må vi ikke skabe et mistillidssamfund, hvor man bliver snydt, hvis ikke man endevender alt, før en beslutning træffes.

Endelig skal samfundets rolle i forhold til borgerens mulighed for at drive virksomhed defineres bedre. Vi ønsker på den ene side at tilskynde borgere til at starte, opbygge og drive virksomhed, mens vi på den anden side ser, at myndighederne i stadig stigende omfang lovgiver og definerer rammerne for, hvordan dette skal foregå.

3.1 Hvordan giver vi den enkelte borger større frihed og mere ansvar?

3.2 Hvordan får vi ansvaret tilbage til borgerne?

3.3 Ønsker vi et samfund med et vidtstrakt sikkerhedsnet, hvor alle kan få hjælp, uanset økonomiske forhold, eller skal de svageste hjælpes først og mest?

3.4 Ønsker vi et system, hvor ansvaret, herunder forsørgelse, primært påhviler den enkelte?

3.5 Hvor skal grænsen for ansvaret gå i forhold til på den ene side den enkelte og hans nære omgivelser, frivillige sammenslutninger og virksomheder, og på den anden side det offentlige?

3.6 I hvor høj grad skal samfundet - via Forbrugerråd og -ombudsmand, klagenævn og erstatningsmuligheder - regulere forbrugernes indkøb og erstatningskrav.

4. Retspolitik

Samfundet er præget af et stigende antal love og regler. Dette begrundes ofte med, at samfundet bliver mere og mere kompliceret. Men betyder dette, at det er nødvendigt med stigende lovgivning?

Samfundet fokuserer på opståede problemer, der kan løses ved lovgivning. Det er til gengæld sjældent, at der fokuseres på afskaffelse eller forenkling af tidligere indførte regler. Et borgerligt samfund med vægt på den personlige frihed og ansvar bør kunne begrænse sin lovgivning i højere grad, end tilfældet er i dag.

Redskaberne til en begrænsning af love og regler - hvis dette overhovedet kan lade sig gøre - kunne være flere. Love kan gøres tidsbegrænsede og bortfalde automatisk, medmindre lovgiverne finder, at de bør fornyes. En del af lovgivningsprocessen kan være at afskaffe og forenkle love, f.eks. gennem en lovgivningsmæssig rutine (å la onsdagsspørgsmål - torsdagslov-ophævelser). Endelig kunne love, der vedrører f.eks. afgifter, gøres absolutte frem for procentuelle, hvorefter de langsomt vil blive udhulet af f.eks. inflation.

På det teknologiske område giver fremskridt såvel nye muligheder som nye problemer. Inden for medicin opstår der behandlingsformer, der kan ændre borgernes, f.eks. kriminelles, adfærd. Skal sexforbrydere tvinges i behandling? Skal de afsone på ubestemt tid og kun frigives, hvis de underkaster sig behandling?

På det genteknologiske område kan vi spore forbrydere og erstatte tidligere tiders fingeraftrykregistre med DNA-registre. Det er muligt at opbygge og anvende et DNA-register, der dækker hele befolkningen, såfremt alle bliver DNA-registreret, f.eks. fra fødslen.

Vi har i de senere år oplevet, at myndighederne i stadig større grad har benyttet ransagninger og registrering. Det første i et omfang, der har rejst tvivl om borgerens retssikkerhed i forhold til stadig flere offentlige myndigheder.

I ca. 140 love tillades offentlige myndigheder at kunne ransage uden dommerkendelse. Bl.a. har skattevæsenet denne mulighed. Hvis alle ransagninger kræver dommerkendelser, vil det gå ud over skattevæsenets mulighed for at foretage umiddelbare aktioner. Hvis offentlige myndigheds muligheder for at ransage begrænses, vil færre lovovertrædere blive pågrebet. Hvad er vigtigst, når der skal prioriteres?

Hvor går grænsen mellem den tryghed, borgerne kan få ved overvågning af f.eks. togstationer og gader, og den risiko, der er for kontrol og registrering?

4.1. Er det nødvendigt at lovgive i det omfang vi gør i dag?

4.2. Er det muligt at forenkle lovgivningen, så den enkelte lettere har mulighed for at gennemskue lovgivningen?

4.3. Bør der gælde en generel regel om, at love af og til skal revideres/ophæves/erstatte af ny lovgivning?

4.4. Skal offentlige myndigheds muligheder for registrering og ransagning ændres?

4.5. Eller skal myndighederne i videre omfang have mulighed for at skride ind, f.eks. når det drejer sig om skattekontrol?

4.6. Vil vi acceptere oprettelse af et DNA-register? Hvis ja, skal alle registreres eller kun sigtede eller domte personer?

4.7. Skal det være muligt at domme personer alene på baggrund af beviser fra DNA-prøver?

4.8. Vil vi acceptere overvågningssamfundet, eksempelvis kameraovervågning af færdsel, S-togs-stationer og andre offentlige institutioner?

4.9. Er det acceptabelt med samkøring af registre for at komme skatteunddragelse og socialt bedrageri til livs?

5. Fængsler og retssikkerhed

Den nuværende balance imellem hensyn til offer og hensyn til den kriminelle opfattes af mange som forskubbet. Gennem institutionsanbringelse, fængsling, varetagtsfængsling, tilsyn m.v. følges den kriminelle - mens offeret i vid udstrækning forsvinder fra systemets bevidsthed med det samme. Derfor oplever mange, at der fokuseres urimeligt på den kriminelles problemer. Så længe det offentlige interesserer sig mere for den kriminelle end for offeret, vil der blive fokuseret mest på den kriminelles problemer. Dette forhold har ifølge meningsmålinger en alvorlig betydning for vores retsopfattelse.

Danmark har hyppigt været kritiseret, når det gælder vores lovgivning om varetagtsfængsling og isolation. Den beskrives fra mange sider som værende på kant med menneskerettighederne, da der er tale om fængsling af personer, der ikke er dømt. Det drejer sig særligt om varetagtsfængsling i retshåndtævnelsesøjemed, hvor den sigtede varetagtsfængsles på en særligt bestyrtet mistanke eller af hensyn til den almindelige retsopfattelse.

På den anden side kritiseres domstolene af borgerne for ikke at anvende varetagtsfængsling i visse situationer, f.eks. når spritbilister uagtsomt dræber andre i trafikken.

Hvordan skal afvejningen være, når vi taler om alvorlig kriminalitet, såsom organiseret mafia-lignende kriminalitet, som kan være international? Skal vi bryde med grundlæggende danske retsprincipper og f.eks. tillade at føre anonyme vidner, tillade brug af agenter ved politiets efterforskning, tillade politiet uden retskendelser at kunne foretage telefonaflytning for bedst muligt at kunne efterforske kriminalitet?

Forholdet imellem staten og borgeren i retssager har også i en årrække udviklet sig. Når en almindelig civil sag afgøres ved dom, har hver af parterne mulighed for at anke. Dette gælder også ved sager mellem det offentlige og borgerne, hvad angår både straffesager og andre sager mellem det offentlige og borgerne. I dansk ret gælder princippet om, at den, der anklager sagen, også skal føre beviset.

I mange tilfælde får borgerne medhold i en sag, f.eks. borgeren mod skattevæsenet eller anklagemyndigheden mod en tiltalt. Skal det offentlige ankenuligheder begrænses, hvis borgerne får medhold i en sag? Det kunne f.eks. ske ved, at det offentlige kun kan anke med særlig tilladelse fra Justitsministeriet eller en anden besluttede myndighed.

Skal borgernes muligheder for at anlægge sag mod det offentlige forbedres ved at lette bevisbyrden, jf. f.eks. blødersagen. I denne sag havde bløderne bl.a. anlagt sag mod staten for erstatning, men kunne ikke føre det tilstrækkelige bevis til at få staten dømt.

5.1 I erkendelse af, at kriminalitet er grovere i dag, og at den er international, er vi da villige til at slække på almindelige retssikkerhedsmæssige principper og f.eks. give politiet yderligere beføjelser uden retskendelser?

5.2 Danmark har været kritiseret internationalt for brug af varetagtsfængsling og isolation. Hvor går grænsen imellem den enkeltes retssikkerhed og hensynet til efterforskningen?

5.3 Skal det offentlige ankenuligheder begrænses, f.eks. i skattesager? Skal vi indrette reglerne sådan, at en frifindende dom i byretten er endelig?

5.4 Skal borgernes bevisbyrde lettes i sager mod det offentlige?

5.5 Skal det være muligt at anvende anonyme vidner?

6. Afgrænsningen mellem offentlig og privat virksomhed

Afgrænsningen imellem offentlig og privat virksomhed har i mange år været et debattema. Problemet er i foråret 1995 blevet skærpet, efter at regeringen gennemførte lov nr. 151, der giver kommuner og amter mulighed for at byde på hinandens opgaver. Før måtte en kommune kun løse egne opgaver, men kan altså nu tilbyde at løse opgaver for andre kommuner mod betaling.

I hvor høj grad accepterer vi denne udvikling, der betyder en direkte konkurrence med private på områder, vi normalt ikke har oplevet, og hvordan kontrollerer vi, at det offentlige faktisk overholder de krav, der stilles for at kunne betegne en konkurrence som i det mindste ligeværdig?

Mens udviklingen under socialdemokratiske og socialistiske regeringer ofte vil gå i retning af en øget offentlig produktion, har borgerlige regeringer normalt det modsatte synspunkt.

På det generelle plan er der enighed blandt borgerlige om, at en privatisering fulgt af skat-tenedsætninger er at foretrække. Men hvor går grænsen efter konservativ opfattelse for, hvad der kan og skal privatiseres eller udliciteres?

Forslag til privatiseringer og brugerbetaling mødes ofte med kraftig kritik af de direkte berørte borgere, uanset politisk observans. Dette normalt ud fra forventningen om et lavere serviceniveau.

For den enkelte familie kan det være en fordel at få et eller flere børn passet offentligt i børnehaver - og lade omkostningen fordeles imellem alle borgere, frem for at betale selv og kun få en beskeden skattelettelse. Kun ved indregning af alle goder - sundhed, ældreomsorg, børnepasning, kollektiv trafik osv. - bliver det billigere at betale direkte og få del i den skattelettelse, der udløses også på områder, der ikke berører den konkrete familie.

Også på dette område vil veldefinerede overordnede grænser imellem statens og borgerens ansvar være med til at gøre det lettere at styre og begrænse udviklingen.

6.1 Hvilke opgaver skal i fremtiden henhøre under offentlig virksomhed, og hvilke under private?

6.2 Skal det offentlige fremover kunne drive erhvervsvirksomhed?

6.3 Hvordan kan det private erhvervsliv påtage sig flere opgaver for det offentlige?

6.4 Skal der gælde samme regler for offentlige og private - skal det offentlige have nogen særstatus? Hvordan undgår vi med sikkerhed, at almenyttige, offentlige eller statsaktieselskaber bruges til krydssubsidiering af virksomheder, som er i konkurrence med private virksomheder?

6.5 Hvordan sikres en mere forenklet administration i private virksomheder i forhold til de krav, det offentlige stiller?

6.6 Skal virksomhederne kompenseres for den administration, de varetager i forhold til det offentlige?

6.7 Hvordan skal fremtidens offentlige system varetages? Er det muligt med en øget privatisering og udlicitering, herunder af sundheds- og sygehussektoren eller f.eks. af fængelsvæsenet?

6.8 Hvem skal have ansvaret for miljøet, herunder arbejdsmiljøet?

6.9 Skal offentlige myndigheder kunne blande sig i virksomheders interne anliggender, f.eks. psykisk arbejdsmiljø?

6.10 Skal der være fri aftaleret på arbejdsmarkedet?

6.11 Hvordan sikrer vi det private initiativ og iværksætterkulturen? Skal det offentlige f.eks. gennem fritidslovgivningen kunne udkonkurrere private?

7. Den elektroniske udvikling og personlig integritet

Udviklingen inden for den digitale kommunikation går rivende hurtigt og medfører nye kommunikationsformer for såvel privatpersoner som erhvervsvirksomheder.

Computernetværk bindes sammen, således at oplysninger på disse flyder frit - ikke blot i Danmark, men i hele verden.

Det rejser spørgsmål om, hvordan vi beskytter personoplysninger og andre personlige data, både mod at krydse imellem privatpersoner indbyrdes og mod at blive lagret og samkørt af offentlige myndigheder.

På den ene side ønsker samfundet at kontrollere, at love og regler overholdes - og i denne sammenhæng er en fuldstændig kontrol med og sammenligning af personoplysninger et meget effektivt middel, der for eksempel forhindrer misbrug af dagpenge, socialt bedrageri, kriminalitet m.v. Men på den anden side skal den personlige frihed bevares i et samfund, der ikke må blive et overvågningssamfund.

Den elektroniske udvikling er så voldsom, at man om få år vil kunne foretage en total registersamkøring af personoplysninger - og samtidig gøre oplysningerne tilgængelige for samtlige offentlige myndigheder.

Findes personoplysninger et eller andet sted i et elektronisk net, vil det kun tage minutter at gøre disse tilgængelige for f.eks. alle offentlige myndigheder. Det er derfor vigtigt, at man, såfremt man vil oprette systemer, ikke blot lader kontrollen hvile på politiske løfter om, at man ikke vil lave f.eks. registersamkøringer, men i stedet laver systemer, hvor noget sådant de facto ikke kan lade sig gøre.

Udviklingen har en tendens til at udhule tidligere vedtagne beslutninger om at begrænse overvågning. Ofte som følge af enkeltsager, da man tit kan finde gode begrundelser fra sag til sag, hvor en samkøring af registre kunne have forhindret en eller anden begivenhed.

7.1 Hvordan bevarer vi balancen imellem kontrol af regler og love, samtidig med at vi bevarer den personlige frihed uden overvågning fra staten?

7.2 Hvordan sætter vi effektive grænser for, hvilke personoplysninger der gøres tilgængelige hos offentlige myndigheder, og hvordan undgår vi en trinvis udhulning af grænserne?

7.3 Hvor skal vi sætte grænser for registeroprettelser? Teknologien giver muligheder for at oprette et utal af småregistre. Hvordan skal en begrænsning eventuelt laves og kontrolleres?

7.4 I hvilken grad vil vi acceptere oplysningsudveksling imellem offentlige myndigheder, f.eks. mellem skattevæsen, kriminalregistre og socialforsorg?

7.5 I hvilket omfang skal den enkelte borger selv kunne bestemme, hvornår der gives adgang til hans/hendes personoplysninger, f.eks. med pin-koder? Skal alle oplysninger være lukkede for alle offentlige instanser, indtil der gives adgang? Skal der gives tilladelse, hver gang der ønskes adgang, eller skal der være generel adgangstilladelse? I hvilket omfang må en adgang overdrages til en anden offentlig instans?

7.6 Kan vi bruge de elektroniske muligheder til at give borgeren større kontrol med staten? Skal den enkelte borger f.eks. kunne se, hver gang en offentlig myndighed har søgt personoplysninger? Og skal borgeren kunne søge en række oplysninger frit hos staten?

7.7 Skal det offentlige f.eks. altid efterlade en besked om årsagen til, at en oplysning er blevet søgt, før der gives adgang til denne oplysning?

7.8 Hvordan forholder vi os til computerkommunikation med kodede meddelelser via telefonnettet? Denne form for kommunikation anvendes allerede i dag af kriminelle. Set i lyset af dette, kan vi da opretholde retten til - på linie med brevhemmeligheden - at sende meddelelser, uden at myndighederne kan læse disse?

7.9 Hvordan forholder vi os til kontrol med det internationale computernetværk - f.eks. det såkaldte Internet - når dette anvendes til f.eks. ulovlig markedsføring, rekruttering til ekstremistgrupper, distribution af børneporno og nazipropaganda? Skal det offentlige kontrollere udviklingen, og er en sådan kontrol mulig?

8. Miljøet og borgeren

Miljøproblemer har siden slutningen af 70'erne optaget samfundet i stadig større grad, fordi man er blevet opmærksom på, at industrisamfundets stigende omsætning af materialer har belastet miljøet i et omfang, der ikke er selvregulerende. Fra slutningen af 70'erne til begyndelsen af 90'erne har hovedredskabet til styring af miljøproblemerne været lovgivning, mens man først for nylig er begyndt at anvende andre styringsredskaber, som f.eks. afgifts- og tilskudssystemer.

Borgerne har et fælles ansvar for at bevare vore omgivelser, og det er derfor på tide, at vi får defineret, i hvor høj grad denne styring påhviler staten eller borgeren.

På det miljøpolitiske område har Danmark altid været foregangsland, også i forhold til vores partnere i EU. Det har den fordel, at vi er på forkant med miljøet. Bagsiden af medaljen er, at dansk erhvervsliv på mange måder er undergivet flere restriktioner og derved flere omkostninger end de lande, vi konkurrerer med.

Hvor langt vil vi gå? Skal vores miljølovgivning begrænses til de rammer, EU fastsætter, eller skal vi fortsætte den nuværende linie?

I hvor høj grad skal samfundet regulere aktiviteterne i forhold til miljøomkostninger, og hvordan skal dette ske? Skal det ske gennem lovgivning eller igennem styringsredskaber som afgifter eller gennem en kombination af begge dele?

Hvem skal have ansvaret for fortidens synder, når det ene miljøproblem efter det andet dukker op?

8.1. Skal samfundet regulere miljøkrav igennem lovgivning eller adfældsregulere igennem skatter og afgifter?

8.2. Skal miljøskatter adskilles fra statens øvrige indtægter, således at provenuet fuldt ud går tilbage til de betalende erhverv og personer i form af tilskud på ikke-miljøbelastende aktivitet?

8.3. Hvordan definerer vi grænserne imellem rimelige hensyn til virksomhederne og rimelige hensyn til miljøet, når disse har modstridende interesser?

8.4. Hvem har ansvaret for fortidens synder, økonomisk og juridisk?

8.5 Skal man kunne "betale" sig fra at forurene i form af særlige afgifter på gødning, brændstof m.v.?

8.6 I hvilket omfang kan man erstatte miljøpåbud med bindende miljøaftaler mellem det offentlige og virksomhederne? Vil disse bindende aftaler være mere effektive end påbudene, og vil de kunne håndhæves?

8.7 Hvordan sikrer vi kontrol med miljøkontrollen, så hensynet til miljøet ikke misbruges til konkurrenceforvridning imellem privat og offentlig virksomhed?

9. Offentlig prioritering

Grundlæggende bør den offentlige sektor kun være af en størrelse, som er nødvendig for at varetage opgaver, der naturligt henhører under det offentlige.

Borgernes krav til det offentlige er meget store, og hver gang der er tale om besparelser, fremkommer der naturligt nok protester fra berørte grupper.

Vi må dog se i øjnene, at den service, som det offentlige i dag yder, ikke stadig kan stige og stige.

Spørgsmålet er, hvad vi i fremtiden særligt skal prioritere, og hvad der skal nedprioriteres. Vil vi f.eks. prioritere de syge og ventelisterne frem for ombygning af Det Kongelige Teater og fritidsskolerne? Og hvordan prioriterer vi inden for de forskellige områder, f.eks. inden for sundhedsområdet? Vil der blive råd til det hele?

I forhold til familien har den teknologiske udvikling givet mulighed for behandling mod barnløshed, hjertetransplantationer og andre meget økonomisk belastende muligheder. I hvor høj grad er det samfundets pligt at stille ressourcer på disse områder til rådighed? Hvilke ydelser skal man have et krav på at få stillet til rådighed?

I takt med at lægerne bliver dygtigere på alle mulige områder, kan flere og flere helbredes. Vores krav på helbredelse stiger i takt med udviklingen. Men vil det også i fremtiden være økonomisk muligt, at alle kan få behandling for hvad som helst, eller er det nødvendigt at prioritere?

9.1 Hvilke serviceydelser skal vi i fremtiden særligt lægge vægt på?

9.2 Hvilke ydelser skal opprioriteres, og hvilke skal nedprioriteres?

9.3 Hvordan skal vi prioritere på sundhedsområdet og i sygehusvæsenet? Og er det politikere eller f.eks. læger, der skal foretage denne prioritering?

9.4 Skal barnløse fortsat kunne hjælpes, eller kan problemet løses ved en ændring af adoptionsreglerne?

10. Skattepolitik

Hvor fører den nuværende udvikling os egentlig hen om 10 eller 20 år? Udviklingen i det samlede skatte- og afgiftstryk har været stigende altid. Bliver det ved med at stige? Kan det blive ved med at stige? Hvad sker der, når det fortsat stiger?

Skiftende regeringer har lovet skattelettelser, men når det kommer til stykket, er det uhyre vanskeligt, da totale skattelettelser også vil betyde, at der må skræres ned i den offentlige sektor på ydelser til borgerne.

Et overordnet mål er stadig, at statens udgifter skal ned, og at fjerne underskuddet. Vi kan ikke på længere sigt blive ved med at vælte regningen over på næste generation.

Det høje skattetryk og særlig den høje marginalskat bliver af mange opfattet som en trussel mod vores velfærdssamfund. En ekstra indsats belønnes ikke så meget, hvis man skal betale en urimeligt høj andel af det, man tjener, i skat.

Den borgerlige regering i 80'erne udhulede rentefradraget, og dette er yderligere udhulet ved regeringens skattereform i 1993. I takt med bruttoskattens indfasning vil skattefradraget blive yderligere udhulet.

Hvis man mere visionært skulle tænke sig et nyt skattesystem om 10 eller 20 år, hvordan skal det så se ud? Kan vi i denne forbindelse helt opgive begrebet skattepligtig indkomst, personlig indkomst m.v. og i stedet gå over til et system, hvor løn, renter, udbytter etc. beskattes med en bruttoskat på f.eks. 30 pct., som dels er samme sats hele vejen igennem, dels udgør den definitive beskatning af denne indkomst? Man kan desuden forestille sig, at det gøres muligt for virksomheder at lade sig beskatte på grundlag af årsregnskabets resultat, således at særskilte skattedispositioner overflødiggøres.

Skattelovgivningen er i dag meget kompliceret, og et mål i sig selv ville være en forenkling. En forenkling alene er dog ikke tilstrækkeligt.

Besparelser kan kun i et vist omfang finde sted. Der skal være midler til de svage grupper, de ældre, sygehusene, infrastrukturen osv.

Et nyt skattesystem kan se ud på flere måder. Det kan besluttes, at marginalsatten skal ned-sættes for de højeste indkomster. Dette vil betyde en større skattebyrde for de mindre og mellemste indkomster. Man kan afskaffe fradragene helt eller delvis og på den måde finansiere skattelettelser. Man kan afskaffe bundfradraget, hvilket umiddelbart vil kunne give skattelettelser, men vil betyde, at man rammer de laveste indkomster.

Der er også på den politiske spillebane tanker fremme om, at skatter på arbejde skal sænkes og erstattes af skatter på energi og ressourceforbrug.

Der er mange forskellige muligheder at tage fat på, men hvilken vej skal vi gå? At sænke marginalsatten, samtidig med at man forøger bundfradraget, er umuligt. Staten skal have finansieret sine udgifter på den ene eller anden måde.

Hvordan får vi et veldefineret instrument, der kan bruges til at sænke skatte- og afgiftstrykket - og samtidig bevare den del af vores velfærdssamfund, som vi ønsker at bevare og styrke?

- 10.1 Hvad skal vi prioritere? En sænkning af de højeste skatter, de mellemste eller de laveste?
- 10.2 Skal vi på sigt arbejde imod en proportionalsskat (samme skatteprocent) frem for en progressiv (stigende efter indkomst), som vi har det i dag?
- 10.3 Skal fradragsretten på sigt afskaffes for at finansiere generelle skattelettelser?
- 10.4 Skal bundfradraget helt eller delvis afskaffes til finansiering af skattelettelser?
- 10.5 Skal en større eller mindre del af beskattningen ske på forbrug i form af grønne afgifter?
- 10.6 Skal der gælde en regel om, at der ved finansloven ikke må budgetteres med et underskud?

Fremtidens velfærdssamfund

Indholdsfortegnelse

Indledning	33
1. Velfærden i familielivet	35
2. Velfærden i arbejdslivet.....	42
3. Kulturel og åndelig velfærd	45
4. Velfærden og det politiske liv.....	48

Fremtidens velfærdssamfund

Indledning

Det er svært at forudsige, hvad fremtiden vil bringe af udfordringer for vort samfund. Ny teknik, krige eller miljøkatastrofer kan hurtigt ændre det, som synes selvfølgelig. Som konservative har vi ikke et bestemt mål med samfundsudviklingen, som alt skal tilpasses, men vi har en række grundlæggende værdier, som vi vil beskytte.

Hvis vi ikke til stadighed arbejder med politiske løsninger, som er så gennemarbejdede, at de vil kunne holde 5, 10 eller 20 år, får vi et samfund, som slingrer af sted mellem en række hovsøsninger. Vi skal forandre for at gøre bedre, og vi skal bevare kerneværdierne.

Det borgerlige samfund, som vore forfædre lagde grundstenene til, er bygget op som en reaktion på et enevældigt samfund med en voldsom koncentration af magten, med de deraf følgende eksempler på magtmisbrug. Ordet frihed blev derfor et nøgleord i det borgerlige samfund, ligesom magtkoncentrationen siden hen er blevet betragtet med den største mistro.

Statsmagts deling i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt er fundamental i enhver borgerlig tankegang. Ligeledes pressens rolle som kontrollant af statsmagten. Kun hvis statsmagten er delt mellem gensidigt kontrollerende dele, har det enkelte menneske mulighed for at leve i frihed.

Udfordringen for denne frihed har de seneste 50 år været, at statsmagten og navnlig den udøvende magt er blevet styrket dramatisk. Der er blevet flere offentligt ansatte, og en stadig større del af samfundets indkomster forbruges af det offentlige.

Ligeledes er de store virksomheder og arbejdslivets organisationer blevet styrket betydeligt. Den regulerede markedsøkonomi har været grundlaget for velfærdsudviklingen, eftersom den har givet ejere og medarbejdere i erhvervslivet muligheder for at skabe historisk set uhørt store materielle værdier, som hele samfundet har kunnet leve af.

I den samme periode er den dømmende magt ikke blevet styrket på samme måde, så mange tvister afgøres i dag ved privat aftalte mæglingsarrangementer. Store dele af kultur- og åndslivet er blevet relativt svækket, og det samme kan siges om familielivet, den enkelte og de politiske partier.

Lømmepengesamfundet

Man har fra mange sider talt om lømmepengesamfundet. Staten beslaglægger hovedparten af arbejdsindtægten til løsning af kollektive opgaver, der normalt tilbydes borgerne som goder, alle må have lige og fri adgang til for at kunne leve et liv i tryghed. Tilbage bliver kun en mindre del af lønindkomsten til fri disposition.

Hver gang vi på den måde overfører opgaver fra den enkelte, familien eller erhvervslivet til det offentlige, bevæger vi os bort fra det enkelte menneskes frihed og ansvar og dermed bort fra det princip, som er det bærende i det borgerlige samfund. Det er dette princip, fremkomst, som gav mulighed for at skabe de materielle værdier, som i dag sammen med de kulturelle og åndelige værdier udgør velfærd.

Med til billedet hører det, at mange løsninger udføres rationelt, når der er mange, som kan tvinges til at betale. Effektivitet kan således koste den enkelte nogle frihedsgrader.

I de seneste 50 år er forholdet mellem kollektive og individuelle løsninger rykket betragteligt til fordel for de kollektive løsninger, og det har været med til at fjerne grundlaget for den traditionelle kernefamilie, fjerne virksomhedsejeres personlige ansvar for de ansattes trivsel og fjerne grundlaget for en række foreninger og organisationer, som på frivilligt grundlag løste en række væsentlige opgaver.

Tager man opgaverne fra den enkelte og virksomheden uden at sætte andre i stedet, så tager man også friheden og ansvaret. Livet bliver måske i første omgang lettere, men konsekvensen er umyndiggørelse, afmagisfølelse, fremmedgørelse og ligegyldighed.

Hvor er den gyldne middelvej?

Den ene groft hedder flest mulige kollektive løsninger. Det hævdes at være rationelt, og målet er ensartede tilbud til alle. Ofte bliver de kollektive løsninger dyrere, fordi de er uden fri og lige konkurrence, og ofte opfylder de menneskers behov på en anden måde, end store dele ønsker.

Den anden groft hedder flest mulige individuelle løsninger. Da staten er en permanent fare for indskrænkninger i individets frihed og uafhængighed, så må alt ordnes af individet selv. Det gør nogle opgaver uløselige, andre dyrere eller mindre rationelle, men individet skal ikke bruge store dele af de selvskabte værdier på andres ønsker, men alene på egne. Rensdyrket giver systemet store forskelle mellem rig og fattig, men den samlede rigdom bliver nok større.

Konservatisme er blandt andet forsøget på at finde den gyldne middelvej, eller balancen mellem det kollektive og det individuelle. Hver generation må søge at finde sit balancepunkt.

De fire livsområder

Det borgerlige samfund har traditionelt delt borgernes liv i fire områder, som det var meget betænkeligt at blande sammen. Familielivet og arbejdslivet, som var private, og kultur- og åndslivet samt det politiske liv, som var offentlig.

Blandede man familielivet med arbejdslivet, kunne det f.eks. ske i form af at ansætte et familiemedlem, selv om vedkommende ikke var den bedst kvalificerede. Det betragtes som galt og er i en række tilfælde ulovligt. Hvis det politiske liv blander sig i kulturlivet, kan det f.eks. ske i form af politiske diktater til kulturinstitutioners virke - hermed står det frie og uafhængige kulturliv i fare for at blive et politisk hjælpekorps for de politiske magthavere i stedet for et forum, hvor også magten kan diskuteres og kritiseres. Politisk styring virker stødende på de borgerligt sindede, men tanken er ikke fremmed for partierne til venstre. Således er alle blandinger af de fire liv i et klassisk borgerligt samfund mere eller mindre tabubelagt.

I det følgende ses på de enkelte områder i det klassiske borgerlige samfund:

1. Velfærden i familielivet
2. Velfærden i arbejdslivet
3. Velfærden i kultur- og åndslivet
4. Velfærden i det politiske liv.

1. Velfærden i familielivet

1.1. Familiepolitiske udviklingslinier

Familien og staten

I de sidste 50 år er der hentet mere og mere ansvar ud af den enkelte familie.

Flere og flere af familiens omsorgsopgaver er lagt over på det offentlige, i takt med at husarbejdet er blevet lettere, børneantallet mindre, og flere kvinder er søgt ud på arbejdsmarkedet.

Samtidig er familien blevet genstand for stadig større overvågning, i takt med at en stor del af kontakten til og opdragelsen af børnene er overført fra forældrene til institutionerne.

At udbygningen af daginstitutioner, fritidshjem og plejehjem er sket i den offentlige sektor, er dels ideologisk begrundet. Dels var der tale om, at udbygningen ganske enkelt skulle gå stærkt, så arbejdsmarkedets behov for kvindernes arbejdskraft - og kvindernes ønske derom - kunne opfyldes.

Konsekvensen er, at familierne i dag har ganske få valgmuligheder, når det gælder pasning og pleje af de yngste og de ældste familiemedlemmer.

- Hvor langt skal valgmulighederne ved børnepasning gå? Vil vi have valgfrihed mellem private og offentlige institutioner? Eller skal familierne styres med en check, som kan bruges som fuld brugerbetaling til børnepasning, eller kan betale en af parterne for at blive hjemme?
- Hvilke konsekvenser vil det have for ligestillingen mellem kønnene?
- Hvor stor skal valgfriheden være for de ældre? Skal Det konservative folkeparti arbejde for, at der bliver valgfrihed mellem offentlige og private plejehjem, således at den ældre udstyres med en "værdikupon"?
- Skal familiemedlemmer kunne få betaling, hvis de passer de gamle familiemedlemmer?
- Kan vi acceptere, at nogle ældre herefter bor i offentlige standardplejehjem, mens andre bor på private plejehjem med havudsigt, fordi de har råd til at supplere værdikuponen op?
- Skal pasningen af børn og ældre fortsat være skattefinansieret - og evt. udløses ved tilskud (værdikuponer) - eller bør skatten sættes ned, hvorefter den enkelte selv betaler for ydelserne?

I takt med opbygningen af velfærdssamfundet er der opbygget en stadig større overvågning og en stadig større beskyttelse af den enkelte familie.

Det ses i tilfælde, hvor myndighederne via de kommunale sagsbehandlere griber ind i familiens forhold og evt. tvangsfjerner et barn. Eller ved nogle incestsager, hvor der alene gribes ind på baggrund af psykologers formodning. Men omvendt ses også en række tilfælde, hvor de offentlige myndigheder griber for sent ind over for vanrøgtede børn.

Fremover vil myndighederne let kunne få og gemme endnu flere oplysninger om borgerne, efterhånden som der bliver større muligheder for at krydse oplysninger fra forskellige registre.

- Hvor er balancepunktet for det offentlige registrering og overvågning af borgerne? Når det offentlige ofrer betydelige midler på at hjælpe familierne, bevirker det, at der også opstår behov for kontrol af de mange midlers anvendelse, da ingen vil acceptere, at der sker misbrug af støtteforanstaltningerne. Hvordan sikrer vi denne kontrol?
- Er det offentlige kontrol med familien gået for vidt, eller er det ønskeligt, at der holdes øje med familier med svage ressourcer?
- Hvordan sikrer vi, at der er kontrol med myndighedernes kontrol af familien?

Familien og arbejdsmarkedet

Arbejdstiden er formelt nedsat, men alligevel bruger den gennemsnitlige person i dag længere tid på arbejde og transport end for 30 år siden. Mange børnefamilier er pressede på grund af den knebne tid.

Til gengæld er arbejdstiden mere ulige fordelt. Mange familier har svært ved at få tid til at være sammen. Andre familier har mere tid, fordi en eller begge er uden arbejde.

Det er muligt, at den stigende anvendelse af informationsteknologi vil gøre det muligt for en del mennesker at frigøre sig fra den fysiske arbejdsplads og arbejde hjemme. Det vil give børnefamilierne mulighed for at tilrettelægge mere tid sammen.

På den anden side tyder meget på, at fremtidens arbejdsmarked vil være langt mere opsplittet end det nuværende - flere og flere ansættelser vil være udformet som midlertidige kontrakter til løsning af ad hoc-opgaver, i takt med at virksomheder og den offentlige sektor koncentrerer sig om deres kerneopgaver og uddelegerer randopgaver til underleverandører. Den udvikling er allerede i fuld gang.

Det opsplittede arbejdsliv vil kræve megen opsøgende aktivitet fra den enkelte arbejdstager.

- Hvordan kan og skal Det konservative folkeparti arbejde for, at småbørnsfamilierne får bedre vilkår?
- Skal Det konservative folkeparti arbejde for, at en større del af omsorgen for og opdragelsen af børnene sker i familierne, eller skal vi se i øjnene, at hovedparten af befolkningen finder arbejdslivet mere indholdsrigt og udfordrende end familielivet?
- Hvordan kan og skal Det konservative folkeparti arbejde for, at arbejdsmarkedet indrettes mere i overensstemmelse med småbørnsfamiliernes ønsker?
- Skal Det konservative folkeparti arbejde for, at der bliver generel fradragsret for alle lønudgifter i hjemmet, så familien kan aflastes fra det hjemlige arbejde?
- Skal hjælp til børnefamilierne udelukkende følge det enkelte barn, eller skal hjælpen som nu overvejende gives til at nedsætte prisen på børnepasning?

Familierelationerne

Efter konservativ opfattelse er samfundets fundament familien, der består af enten en eller flere personer eller generationer.

Men kendsgerningen er, at flere og flere lever alene - for nogle et bevidst valg, for andre en stor fattigdom.

Ensomhed er det største problem for mange ældre, såvel som for mange yngre.

- Hvis ensomhed er et stort problem, hvordan imødegås det da?
Er det familiens problem? Er det samfundets problem?
- Bør der anvendes offentlige midler på opsøgende virksomhed over for ensomme? Eller er det en opgave for de private organisationer?
- Er ensomheden en konsekvens af et samfundssystem, som vægter materiel rigdom højere end et liv med mange børn og ældre i samme familie?
- Er den kortere levealder, de stigende problemer med at få børn og det stigende antal psykiske problemer et resultat af et ringere familieliv?

Familien og overbringelsen af fælles værdier

Børneinstitutionerne og skolen har i stigende grad overtaget familiens rolle som formidler af etik og moral. Det gælder i særlig grad folkeskolen. Mange børn må lære i skolen, hvad der er ondt, og hvad der er godt. Men skolen er for alle, da det er en kundskabsmeddelende skole. Den kan kun indirekte videregive eksistentielle værdier og livsfortolkninger, men kan direkte opdrage til demokrati.

- Kan ansvaret for overbringelsen af fælles værdier "genprivatiseres", så forældrene pålægges et større ansvar? Og i givet fald hvordan?

De ældre

Om 10 år begynder antallet og andelen af ældre at stige stærkt. Om 35 år er der 2 erhvervsaktive for hver 1 ældre. I dag er der 3 erhvervsaktive for hver ældre.

Fremtidens pensionister bliver en gruppe ældre, som er langt mere velstillede end mange af de nuværende pensionister. Det skyldes, at langt størstedelen af personerne på arbejdsmarkedet i dag er dækket af en arbejdsmarkedspensionsordning. Mange af de personer, der er pensionister om 20-30-40, år vil være mere velstillede end folk på arbejdsmarkedet.

I dag betragtes det at blive 67 som en art "social begivenhed". Lejeværdibeskatningen nedsættes. Den ældre får adgang til langt gunstigere boligstøtte end tidligere. Han eller hun får adgang til en række indtægtsbestemte tilskud, bl.a. til varmhjælp, medicin, briller og tandlægeudgifter.

- Kan man om 20 år fortsat betragte pensionister som en svag gruppe, når alt peger i retningen af, at langt størstedelen bliver velstillede og deres behov for nyanskaffelser væsentligt lavere?
- Hvilke konsekvenser bør det have for de offentlige tilskud til boligstøtte, medicin- og tandlægeudgifter mv.?

- Hvilke konsekvenser bør det have for betalingen af plejehjemsudgiften? Pensionsalderen

Det voksende andel af ældre betyder, at forsørgerbyrden stiger. Der bliver stadig større pres på de erhvervsaktive, i takt med at udgifterne til pension, pasning og pleje af de ældre stiger.

Den gennemsnitlige pensionsalder er i dag 61,5 år. Når den typiske pensionsalder er langt lavere end den formelle - 67 år - skyldes det, at der gennem de sidste 20 år er opbygget en række tilbagetrækningsordninger, der har opfordret de ældre til at trække sig tilbage før tid.

Det gælder efterlønsordningen, som giver dagpengeberettigede personer over 60 år mulighed for at undgå rådighedsforpligtelsen ved at overgå til 82 pct. af dagpengemaksimum. Det gælder overgangsydelsen, som udvider efterlønsordningen nedefter til 50 år. Og det gælder delpensions- og delefterlønsordningen, som giver den ældre mulighed for at trække sig delvist tilbage fra arbejdsmarkedet. Endelig anvendes den behovsbestemte (indtægtsbestemte) førtidspension som tilbagetrækningsordning for visse grupper.

Hvis den stigende forsørgerbyrde skal imødegås, må det offentlige udgifter pr. pensionist nedbringes, eller den faktiske pensionsalder forøges, dvs. der må ske ændringer i de nuværende tilbagetrækningsordninger.

- Bør det offentlige udgift pr. pensionist reduceres, og i givet fald hvordan?
- Hvad skal der ske med efterlønsordningen? Skal den fortsætte som nu? Skal den afvikles helt med en tidshorisont på f.eks. 20 år? Eller skal den langsomt nedtrappes?
- Bør det fortsat være muligt at trække sig permanent tilbage fra arbejdsmarkedet inden den formelle pensionsalder?
- Hvis ja, hvordan kan ordningerne så indrettes, så de tilskynder til alligevel at forblive længst muligt på arbejdsmarkedet?
- Hvordan sikres en øget fleksibilitet, så de ældre slipper for at opleve en brat overgang fra arbejdsliv til pensionist-tilværelse?
- Bør der indlægges incitamenter i folkepensionen, så personer tilskyndes til at forblive på arbejdsmarkedet ud over det 67. år? Dette er f.eks. gjort i Sverige, hvor folkepensionens beløb forøges, for hvert år den enkelte arbejder ud over den formelle pension alder.

1.2. Sundhedspolitiske udviklingslinier

Den danske sundhedssektor er - ligesom alle andre vestlige landes sundhedssektorer - udsat for et stærkt pres. Borgerne stiller større og større krav til sundhedsvæsenet. Og lægerne bliver bedre og bedre til at behandle flere og flere lidelser. Teknologien udvikles.

Udviklingen af teknologien virker dog også i den modsatte retning. Flere behandlinger kan foretages ambulant ved tilstedeværelsen af et reduceret antal læger. Det medvirker til at frigive ressourcer i systemet.

I de næste 35 år vil vi se en voldsom udvikling i befolkningssammensætningen, jf. ovenfor. Der bliver flere og flere ældre og færre og færre yngre. De ældre er mere plejekrævende end de yngre. Det vil skabe yderligere pres på sundhedssystemet. De offentlige tilskud til medicin vil samtidig vokse stærkt, i takt med at antallet af ældre stiger.

Det danske sundhedssystem er baseret på den frie og lige adgang til skattefinansierede offentlige hospitaler. Det er et princip, Det konservative folkeparti hidtil har stået værn om.

Privathospitaler eksisterer som et værdifuldt - men begrænset - supplement.

Så længe sundhedsydelserne er "gratis", er efterspørgslen i princippet ubegrænset. Derfor er det vanskeligt at imødekomme efterspørgslen inden for det nuværende system. Det afspejles i de lange ventelister.

Opbygningen af det danske sundhedsvæsen - skattefinansieret og udbudt fortrinsvis af det offentlige - betyder, at borgernes valgmuligheder er begrænsede. Man kan betale sig til en ydelse. Det gør flere og flere. Men det kræver, at man betaler ydelsen to gange - først over skattebilletten, derefter kontant.

Det vil blive nødvendigt at prioritere i sundhedssystemet. Hvilke typer behandlinger skal det offentlige betale for, og hvilke typer må den enkelte borger selv betale?

- Hvordan øger vi valgmulighederne i sundhedsvæsenet?
- Skal Det konservative folkeparti arbejde for, at der bliver større mulighed for at købe sundhedsydelser kontant?
- Hvordan skal sammenhængen være med skattesystemet?
- Skal sygehusvæsenet fortsat være skattefinansieret, eller kan man forestille sig andre løsninger, f.eks. forsikringsordninger, som åbner for muligheden for selvsupplering?
- Skal sygehusvæsenet fortsat være fortrinsvis offentligt drevet, eller skal Det konservative folkeparti arbejde for et privatrevet sygehusvæsen?
- Hvad skal privathospitalernes rolle være - skal de inddrages yderligere, og i givet fald hvordan og hvor meget?
- Skal der indføres øget brugerbetaling i sundhedsvæsenet?
 - Det primære sundhedsvæsen (privatpraktiserende læger)
 - Hospitalsvæsenet
 - På medicinområdet.
- Hvad skal vælges fra - skal adgangen til behandling afhænge af, om man er selvdestruktiv, f.eks. ryger eller boksar?
- Skal der prioriteres på baggrund af alder?
- Hvem skal betale for behandlingen af barnløse, kosmetiske operationer mv. - det offentlige eller den enkelte borger?
- Hvad skal betale for behandlingen af idrætsskader - det offentlige eller den enkelte borger?

1.3. Boligpolitiske udviklingslinier

Det konservative folkeparti ønsker, at enhver skal have mulighed for at eje sin egen bolig, og at den enkelte har frihed til selv at vælge boligform.

Boligmarkedet er det mest gennemregulerede og subsidierede marked overhovedet.

Ejerboligsektoren er i dag støttet via rentefradragsretten. Såvel skattereformen fra 1987 som skattereformen fra 1993 indeholder en aftrapning af denne støtte.

Omvendt er den almenyttige sektor subsidieret via rentetilskud og lån med lang løbetid.

Lejerboligsektoren er endvidere billiggjort via boligstøtterealerne.

Huslejerne i lejerboligsektoren har siden 2. verdenskrig været uden en fri prisdannelse, idet de fastholdes som den omkostningsbestemte husleje.

Huslejen bestemmes ikke af efterspørgslen, men af den rente og de lånevilkår, der var gældende på opførelsestidspunktet, samt af byggeomkostningerne.

Det har medført, at der i dag er et omfattende huslejespænd på det danske boligmarked mellem den ældre boligmasse og den nyere. Det har igen medført, at mobiliteten på boligmarkedet er meget lav, at efterspørgslen efter billige boliger i princippet er uendelig - hvilket afspejles i kødannelser - og at tilskyndelsen til at opføre privat lejerboligbyggeri er undertrykt.

Boligmarkedet er efterhånden ved at være mættet. Det har medført, at de offentlige tilskud til boligsektoren kanaliseres fra opførelsen af nybyggeri til sanering og byfornyelse af den eksisterende boligmasse. Byfornyelsen er hovedsagelig kommet København til gode.

Den nuværende regering har kanaliseret meget betydelige midler over i byfornyelsen efter anbefaling fra det særlige Byfornylsesudvalg. Byfornyelsen støttes med 1/3 af udgifterne og er endvidere støttet ved, at huslejerne først belastes efter 5 år.

- Skal boligmarkedet - såvel ejer- som lejerboligen - fortsat støttes, eller bør støtten efterhånden aftrappes til fordel for et mere frit boligmarked?
- Skal Det konservative folkeparti arbejde for fri huslejeafstøttelse i lejerboligsektoren?
- Skal Det konservative folkeparti understøtte eller modsætte sig den massive byfornylsesindsats, som i stort omfang støttes af det offentlige? Eller bør ejerne af udlejningsbyggeri i større grad have mulighed for at lade forbedringer betale af en højere udlejningspris, så tilskyndelsen til forbedring af den eksisterende boligmasse i højere grad sker over markedet?

1.4. Folkeskolens fremtid

Fremtidens arbejdsmarked vil stille stadig stigende krav til den enkelte medarbejders konkrete viden om teknologiens anvendelsesmuligheder, f.eks. informationsteknologi, til medarbejdernes evne til at tilegne sig nye ting, til fleksibilitet og til omstillingsevne.

Et flertal i Folketinget vedtog i 1993 en ny folkeskolelov. Det konservative folkeparti stemte som det eneste parti imod, fordi den nye folkeskolelov formelt afskaffer niveaudelingen, op-prioriterer projektgrupper og tværfaglig undervisning på bekostning af det enkelte fags selvstændige og faglige profil, beskærer antallet af timer i fagene historie og samtidsorientering og endelig fastholder et for lavt antal dansktimer.

- Hvordan ønsker Det konservative folkeparti, at folkeskolen ser ud om 20 år?
- Hvilke sider bør der lægges vægt på i folkeskolen - konkret indlæring/ evnen til fleksibilitet/ evnen til at arbejde sammen med andre/ evnen til at være kritisk/ evnen til at være kreativ eller andet? Der er ikke tid til det hele.
- Bør folkeskolen i samme omfang som nu orientere eleverne om narko, kriminalitet, alkohol osv?
- Er der fag, der bør prioriteres op, og omvendt fag, der bør prioriteres ned?
- Bør eleverne starte tidligere i skolen?
- Bør undervisningstiden udvides, og i så fald på hvilke klassetrin?
- Hvad er Det konservative folkepartis svar på, at børn af ressourcesvage forældre ofte har et efterslæb, når de starter i skolen, f.eks. har ringe pc-kundskaber, mens børn fra mere ressourcestærke hjem måske allerede er superbrugere?
- Skal Det konservative folkeparti arbejde for positiv særbehandling af pigerne i folkeskolen, så deres interesse for naturvidenskabelige fag og den nye informations-teknologi understøttes i særlig grad?
- Er der omvendt områder, hvor drengene har behov for positiv særbehandling?
- Hvordan skal fremtidens folkeskolelærer se ud?
- Er seminarieuddannelsen god nok?
- Skal folkeskolen fortsat være forbeholdt seminarieuddannede lærere?
- Er studie- og erhvervsvejledningen god nok? Hvordan kan den forbedres?
- Hvordan skal kompetenceforholdet være i fremtidens folkeskole mellem skolelederen, skolebestyrelsen og kommunalbestyrelsen?
- Bør skolelederen have større beføjelser, f.eks. til at ansætte og afskedige?
- Er skolebestyrelserne en slags demokratisk narresut, som bør afvikles i den nuværende form til fordel for øget beslutningskompetence til skolelederen?
- Hvordan bør vi forholde os til det stigende antal fremmedsprogede elever?

2. Velfærden i arbejdslivet

2.1. Samfundsøkonomiske udviklingslinier

Dansk økonomi fungerer overordnet set som en markedsøkonomi. Det betyder, at økonomien går fra højkonjunktur til lavkonjunktur i bølger. I løbet af de næste 20 år vil dansk økonomi have været igennem flere sådanne forløb.

Det største samfundsøkonomiske problem er i dag arbejdsmarkedet. Der er udbredt enighed blandt økonomiske eksperter om, at de nuværende strukturer på arbejdsmarkedet blokerer for en langvarig og holdbar vækst i produktion og beskæftigelse.

Med "strukturer" menes først og fremmest dagpenge- og kontanthjælpssystemet. Systemerne er udformet, så der er meget lille tilskyndelse til at søge arbejde. Derfor kan virksomhederne få svært ved at tiltrække de medarbejdere, de har brug for, når økonomien er inde i en højkonjunktur som i dag. Det giver flaskehalse og lønpres, som hurtigt omsættes til stigende rente.

- Hvordan bør dagpengesystemet efter konservativ opfattelse se ud i fremtiden? Skal det være en privat forsikringsordning, betalt af arbejdsmarkedets parter, mens staten ikke er involveret? Hvor høje skal ydelserne være, og skal de være ens for alle og ens over tid? Med andre ord: Hvis Det konservative folkeparti skulle opbygge et helt nyt dagpengesystem, hvordan skulle det så se ud?
- Hvordan skal kontanthjælpssystemet se ud? Er de nuværende ydelsesniveauer rimelige? Skal der fortsat være adgang til hjælp til enkeltudgifter? Skal kontanthjælpsmodtagere fortsat have boligudgiften betalt?
- Og hvad med resten af den omfattende bistandslov? Loven er 30 år gammel - skal den fornyes? Og i givet fald hvor? Med andre ord: Hvis Det konservative folkeparti skulle opbygge et helt nyt socialsystem, hvordan skulle det så se ud?

2.2. Arbejdsmarkedspolitiske udviklingslinier

Udviklingen på det danske arbejdsmarked går entydigt i retning af øget specialisering og professionalisering af alle jobfunktioner. Der findes efterhånden ikke nogen job, som ikke kræver specialviden. Der er ingen efterspørgsel efter manden med kosten.

Det skyldes, at lønnen for denne type job er for høj i forhold til den værdiforøgelse, arbejdsindsatsen tilfører virksomheden.

Den solidariske lønpolitik har vist sig at være usolidarisk beskæftigelsespolitik.

Det ordinære arbejdsmarked holder i dag personer ude, som har kvalifikationer under mindstelønnen. Det gælder i særlig grad de unge, som endnu ikke har opnået en jobberfaring, og som - på grund af den høje mindsteløn - har svært ved overhovedet at få fodfæste på arbejdsmarkedet.

Fraværet af ikke-specialiserede job gælder i den "ordinære" økonomi. På det sorte marked findes mange sådanne arbejdsfunktioner, f.eks. rengøring og børnepasning.

Når jobbene kan eksistere sort, skyldes det, at lønnen er lavere end mindstelønnen, og at lønnen er "skattefri" for modtageren.

Der er en anden gruppe mennesker, der i dag har det svært. Det er de personer, som står over for en potentiel førtidspension. Det er f.eks. medarbejdere, som er psykisk eller fysisk nedsatte af et langt liv på arbejdsmarkedet.

Det nuværende førtidspensionssystem er ikke tilstrækkeligt gearet til at gøre en effektiv indsats for at fastholde disse medarbejdere på arbejdsmarkedet. Det skyldes dels, at førtidspensionskriterierne fokuserer på, hvad personen ikke kan, i stedet for at se på, hvad personen kan. Det skyldes også, at der ikke er tilstrækkelig opmærksomhed i virksomhederne omkring de muligheder, virksomhederne har for at oprette skånejob til medarbejdere, der ikke længere kan være fuldt med på vognen.

- Hvad er Det konservative folkepartis svar på den voksende skillelinie mellem personer, der har kvalifikationerne til at være med på samfundets A-hold, og de personer, som får sværere og sværere ved at følge med?
- Bør det offentlige gå i spidsen for fri løndannelse, dvs. bør mindstelønsbegrebet af skaffes, så den enkelte medarbejder aflønnes efter kvalifikation og derved opnår nye muligheder for fodfæste?
- Eller bør der for særligt ledighedsruede grupper arbejdes for lavere lønninger, f.eks. unge?
- Hvordan sikrer vi, at personer fastholdes på arbejdsmarkedet i stedet for at overgå til varig passiv hjælp i førtidspensionssystemet?

2.3. Erhvervspolitiske udviklingslinier

Danmarks velstand er gennem århundreder blevet opbygget på baggrund af en meget liberal erhvervspolitik, hvor staten ikke - i forhold til andre lande - har blandet sig særligt meget i erhvervsudviklingen.

I de næste 20 år vil konkurrencen forstærkes yderligere. Kravene til vidensindholdet i vore produkter vil skærpes, i takt med at konkurrencen fra de nyindustrialiserede lande, fra landene i NAFTA-området, det nordamerikanske frihandelsområde, og fra de europæiske lande skærpes. Samtidig vil vi mærke en stærkt stigende konkurrence fra lavtlanslandene på produktens pris.

Den nuværende regering argumenterer for, at den skærpede konkurrence gør det nødvendigt, at den offentlige og den private sektor i øget omfang arbejder sammen.

Konkret er det sket ved at give amter og kommuner større mulighed for at engagere sig i erhvervsaktivitet, ved at den offentlige sektor indgår udviklingskontrakter med private virksomheder, og ved at det offentlige søger at eksportere nogle af sine ydelser (systemeksport) m.m.

Opbygningen af arbejdsmarkedspensionerne betyder, at en stor del af det danske erhvervsliv vil kunne være ejet af fondene, hvis reglerne tillader det.

- Er det rimeligt at antage, at øget samarbejde mellem den private og den offentlige sektor vil styrke dansk erhvervslivs konkurrenceevne?
- Hvor skal grænserne gå mellem hensynet til virksomhederne og hensynet til miljøet?
- Hvad kan man gøre for at give flere mennesker mod på at starte egen virksomhed?
- Skal Det konservative folkeparti arbejde for, at pensionsmidlerne får yderligere mulighed for at arbejde i dansk erhvervsliv?

2.4. Erhvervs- og gymnasieuddannelsenes fremtid

40 pct. af en ungdomsårgang får ikke en egentlig erhvervskompetencegivende uddannelse. Samtidig er kvaliteten af erhvervsuddannelserne faldet betydeligt gennem de senere år.

Det danske skolevæsen er til en vis grad præget af akademikersnobberi. Man kan spørge, om en dårlig student er bedre end en kvik mekaniker?

- Hvordan får vi gjort det attraktivt for de unge at vælge en erhvervsuddannelse?
- Er det hensigtsmæssigt, at op mod halvdelen af en ungdomsårgang går i gymnasiet og HF?
- Er den nuværende gymnasiestruktur den rigtige?

2.5. De videregående uddannelsers fremtid

Det er en kendsgerning, at optaget til de videregående uddannelser har været stærkt stigende gennem det sidste halve årti, uden at der er kompenseret tilsvarende herfor økonomisk.

Det har givetvis betydet, at kvaliteten er faldet. Den såkaldte taxameterordning - som udløser midler til institutionerne efter antallet af beståede elever - har medvirket hertil.

De videregående uddannelser i Danmark er kendetegnet ved, at hver enkelt højere læreanstalt har et stort antal specialer. I en verden, hvor studenternes mobilitet er høj og stigende, kan det være svært at tiltrække de bedste elever fra såvel Danmark som resten af Europa.

Danske studenter har ret til at modtage SU i seks år. Oven i SU'en kan studenterne optage rentestøttede lån. Det er muligt at have erhvervsarbejde ved siden af studierne. SU'en aftrappes, hvis studenten har indkomst ud over en vis grænse.

- Er det efter konservativ opfattelse acceptabelt, at optaget til de højere uddannelsesinstitutioner forøges, uden at bevillingerne forøges tilsvarende?
- Hvis nej, skal optaget da drosles ned, eller skal bevillingerne sættes op?
- Bør de højere læreanstalter i højere grad indrettes efter de dygtigste studenter i stedet for at satse på bredden? Hvordan skal det i givet fald udmønte sig?

- Skal der oprettes et eliteuniversitet for de bedste studenter, eller skal de dygtige belønnes på særlig vis?
- Bør universiteterne generelt gøres mere specialiserede, så hvert universitet dygtiggør sig i få specialer, eller er det vigtigt altid at have mindst to uddannelser, som kan konkurrere?
- Hvordan sikrer vi, at bachelor-graden slår an i erhvervslivet?
- Er det nuværende SU-system hensigtsmæssigt, eller burde man beskære ydelserne, så de kommer på niveau med gennemsnittet af ydelserne i Sverige og Norge?

2.5. Voksen- og efteruddannelsen

Kravene til medarbejderne på fremtidens arbejdsmarked vil blive skærpet. Det gælder for såvel den ufaglærte medarbejder som den højtuddannede. Behovet for efteruddannelse vil vokse.

Regeringen har igangsat en udbygning af efteruddannelsesindsatsen med 60.000 pladser inden for fem år. Det er regeringens mål, at der skabes frit optag på voksen- og efteruddannelsen.

Hvad er Det konservative folkepartis vision på voksen- og efteruddannelsesområdet?

- Er der behov for flere efteruddannelsespladser?
- Hvis ja, hvem skal indsatsen så rette sig imod - de kortuddannede eller dem med de mellemlange eller længere uddannelser?
- Hvem skal betale for den øgede indsats - dem, der modtager undervisningen, arbejdsgiverne, staten eller en kombination heraf?
- Hvem skal beslutte, hvornår en medarbejder skal på efteruddannelse - lønmodtageren selv, arbejdsgiveren, begge - eller skal det være en pligt at efteruddanne sig?

3. Kulturel og åndelig velfærd

3.1. Grænserne for det offentlige engagement

Et frit og politisk uafhængigt kultur- og åndsliv er en forudsætning for, at den enkelte kan klare at tage stilling til de mange nye etiske udfordringer, som livet byder på. Kultur- og åndslivets rolle er at føre en stadig diskussion om, hvad der er godt, og hvad der er ondt, hvad der er sandt, og hvad der er falskt, og hvad der er smukt og hvad der er hæsligt. De spørgsmål er så store, at intet menneske kan klare at besvare og gennemtænke ethvert nyt fænomen på egen hånd. Derfor er et borgerligt samfund afhængigt af, at kultur- og åndslivet har et væsentligt tilbud, som kan engagere alle.

På samme måde er en vigtig del af kultur- og åndslivet, at borgeren kan søge informationer om de spørgsmål, som han eller hun er optaget af. Det kan være i form af litteratur, billeder, video eller edb-programmer. Uden en bred adgang til en sådan viden, er det hverken muligt for borgeren at klare opgaven som omsorgsfuld forældre, dygtig og kreativ medarbejder, ansvarlig samfundsborger eller kompetent deltager i vort folkestyre.

I kultur- og åndslivet er det derfor vigtigt, at vi sætter på kvalitet, alsidighed og mangfoldighed og nedprioriterer tilskuddene til aktiviteter, der har karakter af passiv underholdning eller samvær og spekulation i det anderledes, det bizarre og det pervertede.

- Hvor trækker vi grænsen for det offentlige engagement i kultur- og åndslivet? Hvordan undgår vi et system, hvor der gives støtte til en hel masse forskellige initiativer, men hvor der kun bliver halvgode tilbud at vælge imellem, fordi støtten så skal deles mellem mange? Det er en forudsætning for det enkelte menneskes store frihed i det borgerlige samfund, at alle udvikler evnen til at træffe valg og tage ansvar.
- Hvor trækker vi grænsen for, hvad det offentlige skal yde tilskud til - før eller efter tilskuddet til golfkurset?

3.2. Kultursammenstødet

Den enkeltes valg vil altid hvile på et værdigrundlag. Dette værdigrundlag kan være alt fra en simpel egoisme til et religiøst funderet værdigrundlag. Historisk var det Luthers budskab, at kristendommen lagde ansvaret og friheden på det enkelte menneske og gjorde den personlige tro til nøgleordet frem for en blind autoritetstro. Den samtidige humanisme lagde ligeledes tyngden på det enkelte menneskes ansvar og frihed i stedet for at se mennesket som et væsen, der alene skulle koncentrere sit liv om at opfylde en uforanderlig lov.

Værdigrundlaget for vor kultur er ikke længere en blanding af evangelisk-luthersk kristendom og humanisme. Fremmede kulturer er kommet til Danmark og sætter deres præg på samfundet. Nogle af dem adskiller sig kun lidt fra det danske, andre har et menneskesyn og et værdigrundlag, som minder om det, vi havde tidligere, det vil sige en meget stor tro på autoriteter, der både hindrer og fritager det enkelte menneske for personlig stillingtagen og personligt ansvar.

- Hvordan skal vi tage de politiske konsekvenser af et sådant kulturmøde? Skal vi acceptere, at der skal være plads til alle, og skabe et multikulturelt, multi-etnisk og multi-religiøst samfund, eller skal vi søge at fastholde Danmark som et af de meget få lande i Europa, hvor vi næsten alle har samme sprog, religion og etniske baggrund?
- Skal vi som en konsekvens af det stigende antal muslimer og andre ikke-kristne trossamfund skille folkekirken fra staten, i lighed med hvad der er ved at ske i Sverige, der nu er erklæret multi-etnisk?
- Skal vi sætse på et kultur- og åndsliv, som skaber sammenhæng og fælles oplevelser og dermed lader skolerne tilbyde en danskundervisning, der ud over et indgående kendskab til sproget formidler den danske litteratur, de danske sange og salmer og den danske kunst? Eller er det vigtigere, at eleverne lærer et eller flere fremmedsprog og andre kulturer at kende?

3.3 Det kommercielle og det frivillige

Dele af kultur- og åndslivet i dag er styret af ønsket om at tjene penge. Det er udmærket, at en stor del af kultur- og åndslivet drives uden offentlige tilskud. Hvor det er muligt, afspejler borgernes valg og ønsker sig hurtigt i tilbuddene, og det uden magtfulde eksperter som formyndere.

En gennemgribende kommercialisering af kultur- og åndslivet, hvor alt det frivillige arbejde bliver erstattet af professionelle medarbejdere, er imidlertid ikke ønskelig. Hvor forældrene tidligere gav tid og engagement ved at lede et gymnastikhold, giver de i dag børnene penge til timer i et fitness-center, så de kan opnå tilsvarende fysiske oplevelser, eller de sender børnene i et fritidshjem, hvor offentligt ansatte medarbejdere tilbyder en række fysiske aktiviteter. Fra at være aktive i en sportsklub med forældrene, tage ansvar for træning, turnering og ledelse er mange i stedet blevet forbrugere af idræt eller fritidshjem. Herved erstattes et forpligtende samvær og netværk i lokalsamfundet med forbrugers uforpligtethed, og demokratiet mister derudover en vigtig øvelsesskole.

- Hvordan sikrer vi, at det frivillige arbejde får så gode rammer, at det fortsat bliver en hovedhjørnesten i vort kultur- og åndsliv?

3.4 Mediepolitik

Ytringsfriheden er en af de mest fundamentale friheder i et demokrati. Retten til at sige sin mening under ansvar på møder, på tryk og i elektroniske medier skal værnes. Stort set alle lande har imidlertid begrænset mulighederne for at oprette og finansiere tv- og radiostationer. Antallet af frekvenser har sat nogle begrænsninger, men lovgivningsmagten har sat andre.

Massemedierne hører til blandt de betydeligste institutioner i vort kultur- og åndsliv. Vi er midt i en voldsom teknologisk udvikling, der sandsynligvis vil gøre massemedierne til det vigtigste erhverv i de udviklede lande. Intet tyder således på, at deres rolle bliver mindre i fremtiden.

Massemedierne har i dag mange roller blandet sammen, som tidligere var klart adskilt. På grund af de store kapitalbehov i de moderne massemedier er deres karakter af debatforum for kultur- og åndslivet og det politiske liv skiftet. Nu er de mere at sammenligne med store industrivirksomheder, da kravet om rationel produktion og distribution sammen med kravet om forbrugerrelevans er kommet i højsædet.

I kraft af en stigende konkurrence er massemedierne i langt højere grad blevet styret af læsernes, lytternes og seernes valg end af journalisternes, redaktorenes og programmedarbejdernes ønsker. Det har skabt en større overensstemmelse mellem udbud og forbrug, og der er kommet et langt større udbud.

Hvis medierne alene blev betalt af de direkte forbrugere, ville flere trykte og elektroniske medier ophøre med at udkomme, og andre ville ændre indhold. Da Danmark er et meget lille sprogområde, er det stort set umuligt at producere danske kvalitetsfilm uden tilskud. På samme måde er det ikke muligt at finansiere en del af nyhedsformidlingen, som vi kender den i dag, uden mulighed for at fritage aviserne for moms og uden mulighed for at opkræve licens.

- Skal det fortsat være muligt at opkræve licens af danskerne for at se DR og TV2, alene fordi man har et tv, og uden at licensbetalerne har adgang til at vælge bestyrelserne?
- Skal de trykte medier fortsat støttes ved blandt andet momsfrigørelse?
- Er der nogen fare i, at nogle få selskaber sidder på en stadig større andel af medierne, eller er det et sundhedstegn, at medierne slutter sig sammen, så de har et kapitalgrundlag, som kan klare morgendagens store investeringer i ny teknologi?

4. Velfærden og det politiske liv

Danmark er et demokrati med et repræsentativt folkestyre. Det betyder, at det er befolkningen på 18 år og derover, som gennem frie og hemmelige valg vælger de personer, som skal styre landet og lægge de lovgivningsmæssige rammer.

Som i ethvert velfungerende folkestyre har partierne en central rolle i Danmark, men deres stilling er i de senere år blevet svækket radikalt. Vi er i en situation, hvor lovgivningsmagten - Folketinget - uhyre sjældent kommer med lovforslagene, som bliver til lovgivning. Det er i dag den udøvende magt - regeringen - som kommer med hovedparten af lovforslagene.

Lovforslagene er derfor blevet langt mere præget af den offentlige administrations ønsker end af befolkningens krav. Lovforslagene er blevet komplicerede i en grad, der gør mange af dem uforståelige for almindelige borgere. Det skaber manglende respekt for lovgivningen og en groft mellem de folkevalgte og befolkningen.

Medvirkende til kløften er også, at organisationerne kommer ind i lovgivningsprocessen før partierne og folketingsmedlemmerne. Forslag sendes til høring i organisationerne og afhandles med disse, inden regeringen forelægger dem i Folketinget. Der skal derefter betydeligt politisk mod til at ændre et således indgået forlig mellem regeringen og de væsentligste organisationer på området. Vi har dermed fået et embedsmands- og organisationsstyre i højere grad end et folkestyre. Grupperne med de store midler kommer til at styre i kulissen med eksperter og lobbyister, og demokratiets idé om en offentlig argumentation bliver mindre betydningsfuld.

Partierne og folketingsmedlemmerne har i stedet for at lovgive kastet sig over at tjekke administrationen ved at køre enkeltsager og ved at oprette stående udvalg med stor set samme opgavefordeling som ministerierne. Kun ved således punktvis at angribe mål, har folketingsmedlemmerne og partierne mulighed for gennemslagskraft med de beskedne midler, de råder over. Vi har dermed udviklet et system, hvor grænsen mellem den lovgivende og den udøvende magt udviskes.

Politikerne er således i højere grad blevet befolkningens advokater mod en uigennemskuelig mængde eksperter i en stor offentlig sektor end befolkningens lovgivere. Og når lovgivningen er vedtaget, fremstår politikerne som et upopulært skjold for angrebene på organisationernes og embedsmændenes særlovgivning.

Hvis velfærden skal bygges efter befolkningens behov, har partierne ansvaret for aktivt at påtage sig denne rolle.

- Skal der gennemføres en ændring af vort politiske system, som standser sammen vævningen af den lovgivende og den udøvende magt?
 - Må ministre f.eks. ikke være medlem af Folketinget?
 - Skal de stående udvalg i Folketinget afskaffes?
 - Skal den del af statsadministrationen, der i dag laver det lovforberedende arbejde, flyttes over under Folketinget?
- Skal partierne og Folketinget styrkes i forhold til den udøvende magt og organisationerne og i givet fald hvordan?

- Kan demokratiet fungere uden partier?
- Hvad skal man gøre for at styrke interessen for at deltage i politiske partier?
- Hvordan skal den fremtidige amts- og primær kommunale struktur se ud?

Fremtidens parti

Indholdsfortegnelse

Indledning	52
1. Medlemshvervning	53
2. Medlemskategorier	54
3. Kontingenter	54
4. Organisationsformer	55
5. Partiet og de unge	55
6. Mødeformer og aktiviteter	55
7. Efteruddannelse	56
8. Kommunikationsformer	56
9. Lokalpolitik	56
10. Kandidatopstillinger	57
11. Kampagneformer	57
12. Case: Politisk aktiv i år 2000, hvordan?	57
13. Case: En dag i vælgerforeningen!	59

Fremtidens parti

Indledning

Arbejdsgruppen "Fremtidens parti" er en af de arbejdsgrupper, der er nedsat i forbindelse med projektet "Holdning og visioner".

Gruppen har haft til opgave at udarbejde en række spørgsmål til overvejelse i alle led af organisationen.

De stillede spørgsmål er alene til inspiration for foreningernes og medlemmernes arbejde, og arbejdsgruppen forventer, at foreningerne og medlemmerne også inddrager andre spørgsmål, såfremt der måtte føles behov herfor. Arbejdsgruppen ser gerne, at alle ideer kommer frem, uanset om disse ideer på kort sigt vil være vanskeligt gennemførlige. Arbejdsgruppen har ikke svarene på de stillede spørgsmål, men håber, at disse svar foreligger, når processen er tilendebragt.

På basis af de indkomne svar og arbejdsgruppens overvejelser i øvrigt vil der blive udarbejdet et endeligt oplæg.

Oplægget vil være et sammenkog af gruppens egne synspunkter og de indkomne besvarelser, og det vil således ikke nødvendigvis være muligt for hvert enkelt forening eller medlem præcis at genfinde sit bidrag i det endelige oplæg.

Spørgsmålene er rubriceret i emnegrupper.

Arbejdsgruppen har generelt drøftet de udfordringer, som partierne står over for som følge af den ændrede samfundsudvikling.

Det har været en central forudsætning for arbejdsgruppen, at det i forbindelse med drøftelserne om fremtidens parti er lagt til grund, at også fremtidens parti skal være et medlemsbaseret parti, der tager udgangspunkt i det repræsentative demokrati.

Arbejdsgruppen mener således ikke, at det er en naturgiven udvikling, at de politiske partier automatisk vil udvikles til valgkampmaskiner, som det f.eks. er tilfældet i USA.

Dette spørgsmål er det imidlertid også op til foreningerne og medlemmerne at vurdere.

Som følge af den samfundsmæssige udvikling står partierne over for en række udfordringer, som partierne ikke har været gode nok til at tilpasse sig til.

Medieudviklingen indebærer, at befolkningen i langt højere grad føler, at man kender politikerne, særligt gennem de elektroniske massemedier.

Partierne har ikke formået at tilpasse deres aktiviteter og kampagneformer til dette faktum.

Aktiviteter og kampagneformer udføres basalt set med udgangspunkt i 50'ernes mediestruktur, hvor befolkningen i langt højere grad havde et ønske om blot at møde politikerne og få den basale information, som i dag modtages ad andre kanaler.

De politiske partier konkurrerer endvidere med en lang række alternative fritidsaktiviteter, og særligt de yngre familier har ikke et stort overskud af fritid.

Medlemmer af politiske partier kræver derfor et kontant udbytte af deres deltagelse, særligt i form af politisk indflydelse.

Partierne må tilpasse sig hertil ved at komme til den erkendelse, at den tidligere kommunikationsform, hvor der taltes til medlemmerne, ikke længere er en farbar vej, men at der i fremtiden må tales med medlemmerne.

Da de rejste spørgsmål i høj grad tjener til at skabe oget interesse om vort partis arbejde og appellere til en bredere kreds, er det af betydning, ikke alene hvilke tanker og ideer partiets nuværende medlemmer har, men også i høj grad hvilke tanker og ideer personer uden for vores aktuelle medlemskreds måtte have.

I tilslutning til de udarbejdede spørgsmål er der lavet to små cases. Dels om, hvorledes det kan føles at være et nyt medlem i Det Konservative folkeparti. Dels en vision om, hvorledes fremtidens parti kunne være i et højt teknologisk samfund.

Casen vedrørende det nye medlem kan synes overdrevet, men er god at tage frem med jævne mellemrum, idet den efter arbejdsgruppens opfattelse indeholder et gran af sandhed, og under henvisning til, at en forbedring af vort partis muligheder, uanset organisationsformer og moderne teknik, bunder i især tillidsfolkenes holdning til ændringer og i deres engagement.

Arbejdsgruppen opfordrer alle led i organisationen til at afholde møder om oplægget, og i den forbindelse stiller arbejdsgruppens medlemmer sig til disposition, i den udstrækning vores kalendere har plads.

Arbejdsgruppen har derfor valgt at forelægge en række udvalgte spørgsmål for personer, der af en eller anden grund ikke er medlemmer af Det konservative folkeparti, men som ikke er fjendtligt indstillede over for partiet, og som har interesse i og forudsætninger for at besvare disse spørgsmål.

Spørgsmål

1. Medlemshvervning

Hvordan kan ikke-medlemmer, der ofte reagerer på enkeltsager, gøres interesserede i et helhedssyn og dermed i Det konservative folkepartis politik?

Hvilke muligheder består der i at udføre medlemshvervning i samarbejde med andre politiske partier, og hvordan kan disse muligheder udnyttes?

Hvordan kan medlemshvervning mest hensigtsmæssigt tilrettelægges i dit lokalområde under skyldig hensyntagen til de lokale forhold?

Kan moderne markedsføringsprincipper, som f.eks. telemarketing, indpasses i medlemshvervningen?

Er det muligt at herved fremtidige medlemmer ved at indbyde ikke-medlemmer til at deltage

i lokale og centrale arbejdsgrupper med henblik på udformning af politiske oplæg inden for disses interesseområder? Og hvordan kan dette arbejde organiseres?

Hvordan kan vore pjecer og informationsbrochurer forbedres?

Hvilke andre former kan bruges til at skabe kontakt til nye medlemmer?

Hvordan skal den første kontakt til et nyt medlem etableres? Og hvorledes sikres det, at nye medlemmer føler, at de får den fornødne information, særligt fra deres lokalområde?

2. Medlemskategorier

Hvordan kan partiets centrale medlemskab videreudvikles, og hvilket indhold bør et sådant alternativt medlemskab have?

Er der behov for, og hvordan kan der ske en yderligere differentiering af tilknytningsforholdet til Det konservative folkeparti i form af f.eks. faste bidragydere, registrering af sympatisører m.v.?

Er det hensigtsmæssigt, at sådanne løsere tilknytninger giver mulighed for at få indflydelse på partiets politik, herunder f.eks. opstilling af kandidater?

Hvilke problemer er der knyttet til en sådan differentiering?

Er der mulighed for at operere med en særlig kategori af tilknytning kun i forbindelse med valgkampe, og hvorledes kan en sådan tilknytning ske?

3. Kontingenter

Hvordan er sammenhængen mellem kontingentstørrelser og folks villighed til at være medlemmer af et politisk parti?

Hvilke kontingentstørrelser bør der opereres med? Bør der være differentieret kontingent, og i givet fald for hvilke grupper?

Hvordan kan mulighed for organiseret kontingentopkrævning, f.eks. gennem PBS, gennemføres? Hvilke fordele og ulemper vil der være forbundet med en central og ikke decentral kontingentopkrævning?

Hvor ofte bør kontingent opkræves?

Hvorledes virker samspillet imellem det lokale og det centrale kontingent, der opkræves af landsorganisationen i de lokale led?

Hvordan sikres det, at der behørigt følges op på kontingentrestancer, og hvorledes og på hvilke niveauer bør dette arbejde organiseres?

Bør der indføres partiskat på honorarer for poster, der er politisk udpegede, og i givet fald hvilke og med hvilken?

4. Organisationsformer

Hvordan sikres et bedre og mere hensigtsmæssigt samarbejde mellem partiets enkelte led, særligt de lokale?

Hvordan kan nye vælgerforeninger støttes bedre?

Hvorledes bør fremtidens partiorganisation være opbygget? Skal eksisterende led nedlægges og/eller nye etableres?

Er der mulighed for at sikre en mere direkte indflydelse for det enkelte medlem, og hvordan gennemføres denne mere direkte indflydelse?

Hvilke fordele og ulemper er knyttet til f.eks. urafstemning ved kandidatopstilling og væsentlige beslutninger i øvrigt?

Er der behov for, at medlemmer, sympatisører og bidragydere i højere grad organiserer sig efter interesser og profession i form af netværk, og hvorledes kan en sådan organisationsform gennemføres?

Hvordan bør samarbejdet mellem organisation og hovedkontor overordnet organiseres?

Er der behov for regionalt placerede medarbejdere, f.eks. i form af en rejsesekretær-ordning?

5. Partiet og de unge

Hvad er hovedårsagerne til, at partiet og mange andre politiske partier har en skæv alderssammensætning i form af en underrepræsentation af medlemmer i de yngre aldersgrupper? Hvorfor kan partierne ikke tiltrække de unge?

Er der behov for at opretholde en selvstændig ungdomsorganisation, der er tilpasset efter en situation, hvor valgretsalderen var 35 år og ikke 18 som i dag? Hvilke arbejdsopgaver kan ungdomsorganisationen løse, som ikke kan løses af partiet?

Hvilke arbejdsopgaver bør ligge henholdsvis hos KU og hos partiet, og hvorledes bør samarbejdet organiseres?

Hvilke tiltag kan gennemføres for at sikre, at medlemmer af KU efter deres aktive tid i KU bliver aktive i partiet?

Hvilke særlige aktiviteter skal målrettet tilbydes de unge?

Hvordan kan der udformes målrettede kampagner for at hverve de unge?

6. Mødeformer og aktiviteter

Hvorledes kan mødeformer og aktiviteter organiseres, således at medlemmerne har reel politisk indflydelse?

Er det et led i et partis virksomhed at udbyde sociale aktiviteter som teaterforening, bingo og revyer, eller bør der alene udbydes rent politiske aktiviteter?

Holdning og visioner

Bør der nedsættes studiekredse på centralt og lokalt plan til drøftelse af aktuelle lands- og lokalpolitiske emner, og hvorledes bør sådanne studiekredse organiseres?

Hvordan kan vore medlemsmøder gøres mere interessante og derved skabe en mere aktiv og medlevende debat?

Er der behov for i højere grad at lade eksperter og politiske modstandere deltage i møderne som oplægsholdere?

Hvordan kan partiets centrale aktiviteter, som f.eks. formandsmøder, gøres mere interessante?

Er der behov for afholdelse af flere politiske konferencer, og hvordan bør formerne herfor være?

Hvordan har dit amt afholdt organisationskonference? Har du forslag til forbedringer?

Kunne der være behov for, ud over generalforsamlinger m.v., at operere med besluttende medlemsmøder?

Hvilke sager kunne drøftes på sådanne møder, og på hvilket organisatorisk niveau kunne møderne afholdes?

7. Efteruddannelse

Hvilke efteruddannelsesaktiviteter og emner bør tilbydes til partiets tillidsfolk?

Hvilke af partiets tillidsfolk bør have adgang til disse aktiviteter, og på hvilke organisatoriske niveauer bør efteruddannelsesaktiviteterne ligge?

Hvilken efteruddannelse af menige medlemmer er der behov for, og på hvilket organisatorisk niveau?

8. Kommunikationsformer

Hvorledes bør kommunikationen mellem partiet og dets medlemmer være? Er de nuværende kommunikationsformer i form af medlemsblad og politisk orientering hensigtsmæssige?

Hvordan kan ny teknologi indpasses i kommunikationen mellem partiet og dets medlemmer (se vedlagte case)?

9. Lokalpolitik

Hvordan bør det lokalpolitiske arbejde organiseres, og hvorledes kan der skabes interesse herfor lokalt?

Hvordan kan det lokalpolitiske arbejde bedst organiseres, henset til de konkrete forhold i dit lokalområde?

Hvordan kan kommunalbestyrelsesmedlemmer bedst støttes af vælgerforeningen mellem valgene?

Hvordan bør udvælgelsen af kandidater ske?

Hvordan bør det kommunalpolitiske samarbejde organiseres på landsplan?

10. Kandidatopstillinger

Hvem skal have indflydelse på kandidatopstillinger? Skal denne indflydelse udstrækkes til personer, der har en løsere tilknytning til partiet, og hvordan?

Hvilke opstillingsformer bør anvendes, og bør der f.eks. være mulighed for opstilling af en kandidat i flere kredse?

Hvordan sikres en kandidatopstilling i amt/storkreds, der giver et bredt udbud af kandidater med reelle valgmuligheder for vælgerne?

Vil det være hensigtsmæssigt at fratage de enkelte kredse opstillingen af kandidaterne og udlægge denne til amtsorganisationer? Hvilke fordele og ulemper vil der være forbundet hermed?

Hvilke krav kan stilles til kandidater med hensyn til deltagelse i uddannelse og personlige økonomiske bidrag?

Skal det være et krav, at kandidater (Folketing) er bosiddende i det amt / den storkreds, hvor kandidaten er opstillet?

Da vi har sideordnet opstilling i partiet, skal en kredskandidat markedsføres i hele amtet. Hvorledes gøres dette mest effektivt uden at skade de andre kreds-kandidater?

11. Kampagneformer

Hvordan tilpasses vore kampagner ved EU-valg, folketingsvalg og lokalvalg til den nuværende mediestruktur?

Hvilke kampagneformer og kampagnemedier giver den største effekt ved de enkelte valg?

Hvordan kan hvert enkelt partimedlem i højere grad aktivt inddrages i valgkampe?

Hvilke etiske regler bør gælde i en valgkamp - internt mellem partiets kandidater?

12. Case: Politisk aktiv i år 2000, hvordan?

Jørgen Jensen har længe tænkt på, at han gerne ville være politisk aktiv. Han ved ikke helt hvor meget. En morgen sætter han sig til sin computer for at undersøge mulighederne for at blive medlem af Det konservative folkeparti.

Efter at have koblet sig på internets grafiske brugerflade "World Wide Web" sender han en forespørgsel ud på nettet. Er Det konservative folkeparti mon på? Ja, efter en kort venten dukker der et billede op af Nyhavn 4. Nu kan Jørgen Jensen "kigge sig lidt om" for at se, hvilke muligheder han har for at blive medlem, og hvad det indebærer.

Under billedet af Nyhavn 4 er der nogle overskrifter. Ved at klikke på dem med sin mus kan han læse om partiets organisation:

Velkomst ved Hans Engell

Hent en lydfil, og hør en velkomsttale af Hans Engell

Folketingsgruppen

En kort præsentation af hver folketingsmedlem, med billede

Folketingskandidater

En kort præsentation af hvert folketingskandidat, med billede

Hvordan er Det konservative folkeparti organiseret?

- En præsentation af organisationen med et kort over Danmark.
- En præsentation af de enkelte tillidsfolk i vælgerforeninger, kredse og amter.

Tilmelding

Efter at have læst om partiet under de forskellige områder vælger Jørgen Jensen til sidst punktet Tilmelding. Her indtaster han sit navn, sin adresse, sit bankkontonummer og sætter et kryds ud for, hvilken medlemsform han ønsker:

Almindeligt medlemskab xx kr.

Studerende xx kr.

Pensionist xx kr.

Passivt medlem xx kr.

Passivt medlem / Anonymt xx kr.

Bidragyder xx kr.

Da Jørgen Jensen samme dags aften sætter sig til computeren, kan han se, at han allerede har fået et velkomstbrev (E-mail) i sin elektroniske postkasse. Brevet fortæller ham hvilken vælgerforening, der er nærmest hans bopæl, og at denne vælgerforening er blevet orienteret om hans interesse. I brevet står også, at Jørgen Jensen som medlem af partiet har mulighed for at deltage i elektroniske konferencer med konservative fra hele landet. Han kan deltage i alle dem, han har lyst til, eksempelvis om landbrugspolitik, finanspolitik, forskningspolitik, partiorganisationen og forsvarspolitik.

Konferencen foregår ved, at han sender et tilmeldingsbrev (E-mail) til adressen i brevet. Han vil herefter modtage alle de indlæg, der bliver skrevet til denne adresse. Hvis han selv skulle få lyst til at blande sig i debatten, kan han blot skrive sit indlæg ned og sende det til adressen. Så vil alle tilmeldte modtage hans indlæg. Jørgen Jensen opdager hurtigt betydningen af denne debat, da han kan se, at en del af folketingsgruppen deltager aktivt med indlæg.

Da Internet fungerer meget hurtigt, vil debatten ofte forløbe, så der kan ligge et svar til Jørgen Jensen få timer efter, at indlægget er sendt.

I velkomstbrevet er der også information om forskellige elektroniske magasiner, Jørgen Jensen kan bestille. De fleste er gratis, og der er magasiner fra hele verden, alle fra konservative organisationer.

En uges tid efter velkomstbrevet via Internet bliver Jørgen Jensen kontaktet af den lokale vælgerforeningsformand, der fortæller hvilke ting, der foregår i den lokale forening. Da Jørgen Jensen nu er meget optaget af at blive aktivt medlem, begynder han at komme til de arrangementer, der afholdes lokalt. Jørgen Jensen kan fra starten deltage i debatten, da han allerede har set på "nettet", hvad der rører sig. I lokalforeningen og på de landsdækkende møder får han lejlighed til at møde nogle af de mennesker, han dagligt debatterer med på "nettet".

13. Case: En dag i vælgerforeningen!

Christian Jensen er 24 år og har netop afsluttet sin uddannelse på universitetet.

I sin studietid har han været aktiv i studenterpolitik og har været lokalformand for KU.

I forbindelse med at han har fået arbejde efter endt uddannelse, er han flyttet til en ny by og har indmeldt sig i den lokale vælgerforening.

Det første møde, som han deltager i, er et møde med det lokale folketingsmedlem. Christian Jensen tager plads før mødet, men bliver af formanden bedt om at sætte sig et andet sted i lokalet, idet han har taget fru Christensens plads.

Der er i øvrigt ikke nogen fra vælgerforeningens bestyrelse, der før eller efter mødet taler med Christian Jensen.

På mødet gennemgår det lokale folketingsmedlem den almindelige politiske situation og Det Konservative Folkepartis muligheder i lyset af denne situation.

Efter indlægget er der pause, og der bliver derefter mulighed for at stille spørgsmål.

Alle spørgsmål bliver besvaret af det lokale folketingsmedlem i kronologisk rækkefølge. Der er ingen debat mellem mødedeltagere. En ikke uvæsentlig del af spørgetiden går med, at det lokale folketingsmedlem besvarer spørgsmål fra to medlemmer om det rimelige i reglerne om boligstøtte.

Kommer Christian Jensen igen?

Hvis ikke, hvad kan der gøres?

Det konservative folkeparti

Det konservative folkeparti • Nyhavn 4 • postboks 1515 • 1020 København K

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk